

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

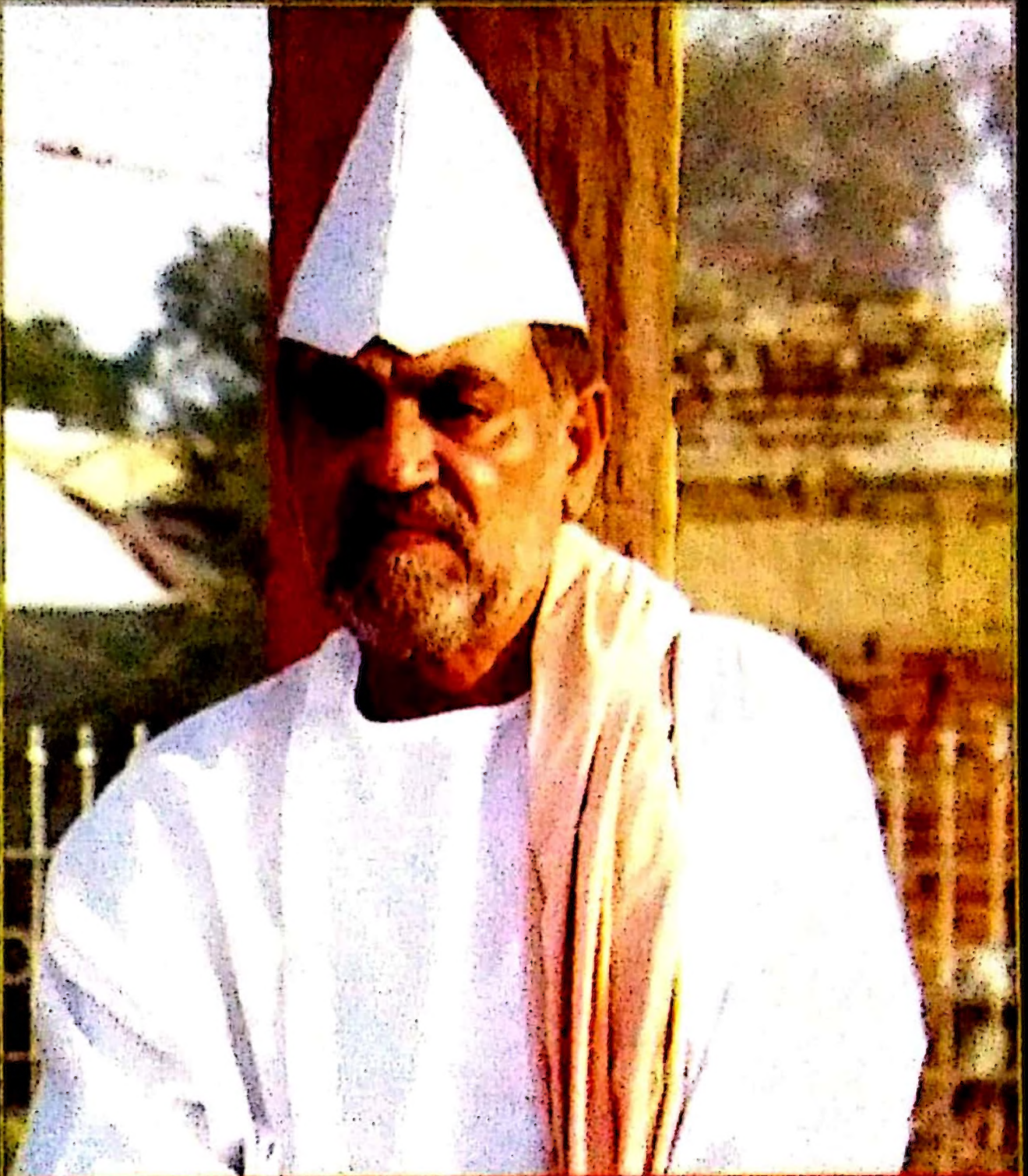
اُتھی اور جھیر

حضرت مُرشد سائین صادق شاہم (صوفی فقیر عسکری)

سُر ڈھر، کافیون، بیت

مرتب

قائم فقیر پنہور

صاحبِ کریم حضرت سائین قبلہ صوفی عطاء اللہ ستاری

موجودہ سجادہ نشین درگاہ جھوک شریف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اُتھپ اور ج ھیر

مرتب
قائم فقیر پنهور

(سرپرست اعلي)

حضرت مُرشد سائين قبلا نبي بخش شاه اولياء صوفي انقلابي دلمت برڪات
(موجوده مجاهد نشين درگاه سائين صوفي صادق شاه رح صوفي فقير عمرڪوٽ)

(نگران)

سائين قبلا صوفي علي بخش (عرف علن سائين)، سائين قبلا صوفي ظهير الدين
سائين قبلا صوفي صلاح الدين، صوفي علي رضا

(مرتب)

قائم فقير پنهور

پروف ريلبر

عبدالله جان پنهور

ڪمپوزر

امتياز علي پنهور

چپرائيندڙ

لطيف پرنٽنگ پريس سانگهڙ

چپيندڙ

تعداد

1000

قيمت

100/-

حق و واسطا

اللهي وٽ محفوظ آهي

سدا موجود

آلي اورچ هير

حق موجود

سجاده نشين درگاه عاليجناب

حضرت مُرشد سائين قبالا صديق محمد المعروف صادق شام صوفي القادري ؒ

(صوفي فقير عمرڪوٽ)

اسم مبارڪ سجاده نشين مُرشد سائين

1

مُرشد سائين حضرت قبالا بايزيد المعروف باجد شام اولياء صوفي القادري ؒ

2

مُرشد سائين حضرت قبالا نظام الدين اولياء المعروف سهو سائين اول صوفي القادري ؒ

3

مُرشد سائين حضرت قبالا علي بخش شام اولياء اول صوفي القادري ؒ

4

مُرشد سائين حضرت قبالا نبي بخش شام اولياء اول صوفي القادري ؒ

5

مُرشد سائين حضرت قبالا خدا دوست المعروف گرو سائين صوفي القادري ؒ

6

مُرشد سائين حضرت قبالا نبي بخش شام اولياء صوفي القادري دامت برڪاتهم

(موجوده)

پيش لفظ

صوفي علي رضا

اُئي اورج هير سڀاڻ ناهي ”صديق“ چئي.

ڊگها ڪري پير پيو رهندي پٽ م.

هي فقط ٻن سين جو بيت ڄاڻڻ ۽ سمجهڻ وراڻ لاءِ جنت جي چاهي آهي.

هن بيت م سائين صادق شاه اسان کي فرمائين ٿا ته:

اُئي: نند مان رات جو پوئين پهر م اٿو.

لورج: ياد ڪر پنهنجي رب کي ”پنهنجي رب جي عبادت ڪر.

هير: هٿنير ئي ائين ڪر اڄ ئي پنهنجي رب جي عبادت ڪر. سڀاڻ

ناهي صديق چئي: سڀاڻي پيو آسرو نه ڪر ڇو جو تون ٿو ڄاڻي ته

سڀاڻي تون زنده به هوندين يا نه انهي جي توکي خبر ناهي.

ڊگها ڪري پير پيو رهندين پٽ م:

باقي ائين ڊگها پير ڪري قبر م پيو رهندي ۽ پوءِ تون ڪا عبادت

ڪرڻ جي قابل نه هوندين.

سائين صادق شاه پنهنجي هر بيت م هر ڪلام م اسان کي اهو ئي

فرمايو اٿن ته هي جهان فاني آهي. هتان هڪ ڏينهن سڀ ڪنهن کي

هڻڻو آهي. اوهان کان اڳ جيڪي به آيا هلندا اوهان به هلندا ۽ اوهان

کان پوءِ اچڻ وارا به هلندا ۽ اڳتي جي تياري ڪيو پوءِ پاڻ ڪٿي چون

ٿا (اُئي اورج هير سڀاڻ ناهي صديق چئي) ۽ ڪٿي فرمائين ٿا ته (سائي

سنيري ويه ڪاڪ گهر نڙندرو ڪرهو) لفظ چاهي جيڪي به هجن

پر سندن پيغام هڪڙو آهي جيڪي عبادت ڪرڻي آهي ڪري وٺو

جيڪا بخشش ڪرائي آهي اڃ ئي ڪرائي وٺو. مطلب ته هر ڏينهن
 کي آخري ڏينهن ۽ هر گهڙي کي آخري گهڙي سمجهي گذاريو ۽ منهنجي
 نظر ۾ اهو ئي زندگي گذارڻ جو بهترين طريقو آهي.
 اڃ اسان کي گهرجي ته ذڪر جي ذريعي پنهنجي مُرشد سان رابطي ۾
 رهون. اڃ دُنيا جون تمام سهولتون اسان جي هٿ ۾ آهن.
 پر اسان جو موت اڃ به رب پاڪ جي هٿ ۾ آهي.
 مينهن وسڻ نه وسڻ، گرمي يا سردي وغيره هر شيءِ جي معلومات اسان
 اڳ ئي حاصل ڪري ٿا سگهون پر اسان جي موت جي ڏينهن ۽ وقت
 جي معلومات ٿا ڄاڻي سگهون.
 اسان جي رب پاڪ به اسان کي بس اهو ئي چيو آهي ته هر انسان کي
 هڪ ڏينهن مرنو آهي ڏينهن وقت ڪٿي به ناهي ته ڪير گهڙي
 ڏينهن مرنو ۽ گهڙي وقت مرنو اهو راز فقط رب پاڪ ئي ٿو
 ڄاڻي مينهن وسڻ جي ٻڌي ان جي نقصان کان بچڻ لاءِ ته اسان هزارين
 ڪوششون ڪيون ٿا.
 پر موت ۽ آخرت جي ڏينهن تي يقين هئڻ باوجود به اسان قبر ۽ آخرت
 جي عذاب کان بچڻ جي ڪا به ڪوشش نٿا ڪيون ۽ جيڪو اسان
 تي هميشه لاءِ ايندو. جنهن کي برداشت ڪرڻ جي اسان قابل به ناهيون
 ان عذاب کان بچڻ لاءِ اڃ اسان کي سائين فضل الله شاهه قلندر ۽ سائين
 صادق شاهه جي ڏسيل رستي تي هلڻ جي ضرورت آهي اسان کان اڳ
 به ان رستي تي هلڻ وارا ڪامياب ٿيا.

هداموجود

آئي اورچ هير

حق موجود

پر پوء اسان کي اڃان ڇا جو انتظار آهي؟
رب پاڪ فرمائي ٿو اي انسان تون منهنجي راه ۾ هڪ قدم وڌا آئون
تو ڏانهن (ست) قدم وڌائيندس ته پوء اسان کي بس هڪ قدم وڌائو
آهي باقي ٿئي ڪريم آهي.

ته پوء اچو سڀ گڏجي سائين صادق شاه جي ڏسيل راه تي هلي
پنهنجي ۽ ٻين جي زندگي کي ڪامياب ڪيون ۽ سائين صادق شاه
جي پيغام کي عام ڪيون. مون پنهنجي ناقص ذهن ۽ انهن بزرگن جي
وچ ۾ رهي جيڪي ڪجهه سمجهو آهيان اها ڳالهه پڙهڻ وارن کي
سمجهائڻ جي ڪوشش ڪئي اٿم.

باقي هدايت هادي هٿ وس آهي، جڏهن جنهن کي ڏئي
ٿئي در ڏعاگو آهيان ته پاڻ پڙهندڙن کي ۽ درگاه صوفي صادق شاه
صوفي فقير جي هر طالب کي هدايت عطا ڪري.

ادنا غلام

صوفي علي رضا

موبائل نمبر 0331-2774132

۱۰ پیس

- 3) ڪالهيون ڪلي لوڪ (پنهنجي پنهنجي پاران) 5
- 4) سُڙهر جي تاريخ 13
- 5) ڏهر جي ذڪر جي وضاحت ۽ اهميت 16
- 6) جيڪي آهي اڄ 20
- 7) اُئي اورج هير 29
- 8) ڪافين 45

سدا موجود

آئي اورچ هير

حق موجود

گالهيون گهلي لوڪ

(پنهنجي پاران)

هن سال عرس مبارڪ جون تيار يون اڃان هلندڙ هيون. آئون درگاه
حضرت سائين صوفي صادق شاه القادري (صوفي فقير عمرڪوٽ)
تي هر ميهني واري ڏهاڙي جي حاضري تي ويو هئس. هر ميهني سهائي
سومر جو درگاه شريف تي ڏهاڙو ٿيندو آهي.
(انهي ڏهاڙي تي سڄي رات صوفي راڳ رنگ جي محفل ٿيندي آهي
جنهن ۾ استاد شفيق فقير ۽ ٻيا صوفي راڳي اولياء صاحب جا ڪلام
ٻڌائي حاضرين تي وجد طاري ڪري ڇڏيندا آهن. ۽ صبح جو درگاه
شريف ۾ سماع وارو راڳ پڻ ٿيندو آهي.)

جي اٿئي سڪ سُرڪ جي، ته وڃ ڪلارن ڪهي،
وٺي رکجي وات تي، پرتون پنج پهي،
رهج سُر سهي، ته سڄو ٿئين صديق چئي.

(اولياء صاحب ۽)

بهرحال!

ڏهاڙي واري ڏينهن آئون مُرشد سائين حضرت قبلانبي بخش شاه
اولياء صوفي القادري ۽ جن جي حضور ۾ ويٺو هئس. اُتي سائين جن
جا ننڍا ڀاء سائين صوفي قبلان علي بخش شاه (علڻ سائين) ۽ سائين

سداموجود

آئي اورچ هير

حق موجود

جن جا پائيتا سائين صوفي ظهير الدين القادري ۽ سائين صوفي صلاح
الدين القادري ولد سائين صوفي نظام الدين (ثاني) جن به محفل به
موجود هئا.

ڪي ڪني جا ڪارڻي، ڪي پڻ ڪن سندا،
اسين صوفي شاهه جي آهيون بلي لڳ بنداءِ،
منيراجي مندا، تب پير نه ڇڏي پنهنجا.
(اولياء صاحب ٽ)

ڳالهه هلي رهي هئي ذڪر جي حوالي سان سائين صوفي قبله علي
بخش شاهه (علئ سائين) جن فرمايو ته صاحبن ڪريمن حضرت سائين
قبله صوفي عطاء الله ستاري جن جي حڪم آهي ته فقراء جو ڌيان
ذڪر فڪر ڏانهن تمام گهٽ ٿي رهيو آهي. ڪافي ماڻهن کي ڏهر
جي ذڪر واري ڳالهه جي ڪا به خبر ناهي اها ئي وجه آهي ته اسان
جي فقراء دنياوي مسئلن به پئجي وئي آهي سمورن مسئلن جو حل خدا
جو ذڪر آهي خاص ڪري آڏهي رات جو اُٿي ڏهر وارو ذڪر ڪرڻ
سان قلبي توڙين روحاني سڪون ملي ٿو.

مڙيوئي منهن ٿيو، هلڻ ٿيو حيران،
جوڳي سنڌيءَ جو، به سڀوئي سبحان،
ڪعبو ۽ قرآن، ڪيڏانهن نيشي نيتيان.

(اولياء صاحب ٽ)

انهي جي لاءِ ته سڄي فقراءَ ۾ ذڪر فڪر جو روجهان وڌايو وڃي ان لاءِ سڀ کان اڳ ضروري آهي ته ڏهر جي ذڪر جي اهميت ۽ رات واري عبادت جي اهميت تي هڪ ننڍڙي سطح تي ڪتاب شايع ڪرائي انهي کي فقراءَ توڙي عام ماڻهن جي نظر ڪجي ۽ انهي کان علاوه ميلي جا ٿئي ڏينهن درگاهه ۾ ٿيندڙ سماع واري راڳ سان گڏوگڏ رات جو 3 وڳي ڏهر واري ذڪر جو باقاعدي سلسلو شروع ڪجي ۽ پوءِ فقراءَ کي سختي سان تاڪيد ڪجي ته هو پنهنجي گهرن ۾ به روزرات جو آئي ڏهر جي ذڪر جو معمول بڻائي ڇڏي. سائين صوفي قبله علي بخش شاهه (علو سائين) جن جي انهي ڳالهين سان محفل ۾ ويٺل فقراءَ تمام گهڻي متاثر ٿي، ۽ پوءِ هر ڪنهن پنهنجا پنهنجا تاثر وٺيا.

نکو سر نه ڦر نه ٿينگ نه ٿيڏارو

لڳو آهي نه لهي، من اندر مارو

سڄوئي سارو هينئو حيرت ۾ پيو.

(اولياءَ صاحب ٽ)

خير! مُرشد سائين حضرت قبله نبي بخش شاهه اولياءَ صوفي القادري دلت برڪت جن جا ڪروڙين احسان جو ڏهر جي ذڪر واري انهي ڪتاب لاءِ مون مسڪين کي حڪم ٿيو ۽ سائين علي بخش جن

حق موجود

آئي اورچ هير

حق موجود

سندن فرزند صوفي علي رضا کي به انهي ڪم جي لاءِ مون سان ڪڏ
ڪري چڏيائون.

مونکي چڏيائون ڇپرن ڄاڻي سڃاڻي

پريم جو پاڻي سو ڪم نه آيو ڪيچين

(ولياء صاحب ٽ)

مُرشد سائين جن کان دعا وٺي آئون پنهنجي ڳوٺ آيس جنهن بعد
سائين علي بخش صوفي القادري جن جي فرزند سائين علي رضا سان
مسلسل فون جي ذريعي رابطو رهيو ڇاڪاڻ جو مان ڪو اديب يا
دانشور ناهيان انهي لاءِ ڪافي خيالن ۽ پريشانن کي منهن ڏيڻو پيو.

ڪڪ لڳي رت نڪري هينئون ڪچڙو ڪاء

مونکي ماڻ جڳاءِ دل دانهن ري نه رهي

(ولياء صاحب ٽ)

ڏهر جي ذڪر بابت مونکي وڌيڪ ڄاڻ نه هئي سو ضروري هو جو
ڪنهن اهڙي فقراء جو در جهليجي جيڪو ڏهر جو عالم هجي خير
انهي سوچ ۾ هئس ته اڃانڪ ڳالهه ياد آئي ته گذريل سال اولياء
صاحبن رح جن جي عرس مبارڪ جي آخري رات تي سائين قبالا
صوفي ظهير الدين القادري جن جي حڪم تي اسان ماسٽر فقير انصار
لغاري صاحب جن کي درگاه شريف تي ڏهر جو ذڪر ڪرائڻ جو

چيو هو ۽ پوءِ فقير انصار لغاري صاحب سان ميلي جي آخري رات
ڪجهه فقراء سان گڏ ڏهر جو ذڪر ڪيو هيوسين.
اها ڳالهه ياد اچڻ شرط مون صوفي علي رضا جن سان رابطو ڪيو ته
فقير انصار لغاري صاحب سان رابطو ڪجي ته يقيناً فقير صاحب ڏهر
جي ذڪر جي حوالي سان مدد ضرور ڪندو.

ويا جي وجود کان، تن ڪونهي ڪلڀ ڪاڻ،
تون هت پسين هاڻ، هو الستون اڳي ٿيا.

(لولياء صاحب ۷)

صوفي علي رضا ٿورڙي ئي وقت ۾ فقير انصار صاحب سان رابطو
ڪري ٿاڻيم ورتو ۽ سموري ڳالهه فقير صاحب جي سامهون رکي ۽
فقير صاحب کي ڏهر جي ذڪر بابت مقالي لاءِ عرض ڪيائون.
فقير صاحب سان پهرين ملاقات درگاهه جهوڪ شريف ۾ ٿيئي هئي
پر پوءِ ڪنهن سبب آئي ملاقات نه ٿي سگهي ۽ اسان کي وري فقير
صاحب جي ڳوٺ ڊگهڙي (ميرپورخاص) وڃڻو پيو.

فقير صاحب نهايت ئي بهترين نموني سان ملاقات ڪئي اسان فقير
صاحب کي ڏهر جي ذڪر بابت مقالي جو عرض ڪيو هو، فقير
صاحب اهو مقالو مڪمل ڪري چڪو هيو، اهو اسان کي عنایت
ڪيائين ۽ ان کان علاوه ڏهر جي بيتن بابت ڪافي سمجهاڻيون فقير
صاحب وٽان مليون.

نائی جو نفس کي سورھ آھي سوء
کلي وير نه ڪاھڻو چئي لو نه جوو
مانھجي ماري ٿو، تعمل سنڌي تيخ سين
(اولياء صاحب ٽ)

اولياء صاحب جن جي (جامع) راڳ نامي ۾ سُر ٺهر جي بيتن جي ڪُل
تعداد 83 آھي پر انھي ۾ تقريباً بيت تمام ڏکي يعني انھي بيتن ۾ پرڻي
سنڌي جا لفظ استعمال ٿيل هئا ان ڪري عام ماڻھون انھن بيتن کي
سهڻي نموني سان نه ٿي پڙھي سگھي ٿو ۽ نه وري انھي جي معني
سمجھي سگھي ٿو.

فقير انصار لغاري صاحب بيتن جا پروف چيڪ ڪري رھيو ھيو ته
فقير صاحب کي انھي مسئلي جي حل لاءِ عرض ڪيم
ھڪ ته سُر ٺهر جي بيتن جو تعداد تمام گھڻو آھي انھي کي ٿورو
گھٽ ڪجي؟

پيو وري جيڪي عام آسان سنڌي ٻولي ۾ بيت پڙھيا ۽ ٻڌا وڃن ٿا
انھن کي فقراء جي سامھون آڻيجي ته جئين پڙھندڙن کي اولياء صاحب
جو پيغام آساني سان سمجھ اچي سگھي!
۽ ٽئين ڳالھ اھا ته ذڪر دوران اولياء صاحب جن جي راڳ نامي جي
ٻئين مختلف سُرَن مان بيت چئي سگھجن ٿا، يا نه؟

فقير صاحب منهنجي ڳالهه تمام غور سان ٻڌي ۽ پوءِ جواب ۾ چيو ته
 بيشڪ اولياءَ صاحب جو راڳ نامو آهي مقصد فقراءَ ۽ عام ماڻهن
 تائين پيغام پهچائڻ آهي ڏهر جي ذڪر دوران ڪنهن به سُر مان بيت
 چڻي سگهجي ٿو. بس پڙهڻ واري کي اها ڳالهه سمجهه ۾ اچي ۽ مقصد
 حاصل ٿئي.

۽ پوءِ فقير صاحب جي مشوري سان سُر ڏهر کان علاوه سُر وهاڳ
 (وهاڳڙو) سُر مومل (راڻو) ۽ سُر ڌناسري جهڙن مختلف سُرن مان ڪُل
 60 بيت چونڊ ڪري هن ڪتاب ۾ شامل ڪيا ويا آهن.

مواد جي سيڙڻ وارو سلسلو اڃان هلندڙ ئي هيو ته سائين صوفي علي
 رضا جن صاحبن ڪريمن حضرت قبالا سائين عطاءُ الله ستاري صوفي
 القادري ^{لمتہ برکتہ} موجوده سجاده نشين درگاهه جهوڪ شريف جن سان
 ملاقات جو ٽائيم ورتائون ۽ صاحبن ڪريمن سان ملاقات ڪئي
 سائين علي رضا ڪتاب ”آئي اورج هير“ جو ڪجهه حصو جيڪو
 ڪمپوز ٿيل هئو صاحبن ڪريمن جي حضور ۾ پيش ڪيو.
 حضرت صاحبن ڪريمن عطاءُ الله ستاري صوفي القادري ^{لمتہ برکتہ} جن
 انهي مواد کي نظر مان ڪڍيو ۽ فقير انصار صاحب جو مقالو پڙهي
 فرمائون ”ماسٽر انصار جو لکيل مقالو تمام سٺو آهي مونکي خوشيءَ
 آهي ته ماسٽر انصار کي منهنجون سڀئي ڳالهيون لفظ به لفظ ياد آهن.“

هدا موجود

آئي اورج هير

حق موجود

حضرت صاحبن ڪريمن عطاء الله ستاري صوفي القادري ^{لمنه برڪت}
جن اسان جي هن گڏيل ڪوشش تي تمام گهڻا خوش ٿيا ۽ دُعا سان
گڏ اهڙن ڪمن کي هميشه جاري رکڻ جو حُڪم فرمائين.

سارنگ سڪي وڃ ڪي، وڃ وراڪي پٽ،

”صادق“ سونهن پرن جي، تنهن جو ملهه نه مٽ،

آءُ پرن مون وٽ، ته اوسر اوسيڙو لهي (اولياء صاحب ٽ)

هن سموري ڪم جي حضرت سائين قبل مرشد نبي بخش شاه
صوفي القادري (موجوده سجاده نشين درگاه صوفي فقير عمرڪوٽ)
جن سرپرستي ڪئي ۽ سائين صوفي علي بخش صوفي القادري ۽ سائين
صوفي قبل ظهير الدين ۽ سائين صوفي قبل صلاح الدين القادري ۽
صوفي علي رضا جن قدم به قدم مون مسڪين جي رهنمائي ڪئي.
آخر ۾ آئون نهاڻي شڪر گذر آهيان اسان جي برادري جي معزز
شخصيت عبدالله جان پنهور صاحب جو جن ڪتاب جي پروف
چيڪ ڪرڻ دوران ڪافي رهنمائي ڪئي ۽ سندن لکيل مقالو
طالبن ۽ پڙهندڙن جي لاءِ سلوڪ جي راه ۽ واٽ ڏسي ٿو. ان سان گڏ
مهربانيون اسان جي پياري دوست ۽ هن ڪتاب جي ڪمپوزر امتياز
علي پنهور جون جنهن کي هن ڪتاب جي ڪمپوزنگ دوران انتهائي
صبر ۽ آزمائش جي مرحلن مان گذرڻو پيو.

فقط

دُعائين جو طالب

خادم الفقراء

قائم فقير پنهور

سُر نهر جي تلخ

ڪلياڻ آڻوڻي

ٿر ۾ ٻن پٽن جي وچ ۾ مائري ٿلڙي مٽيءَ واري سڌي ميدان کي ”نهر“ چوندا آهن. هن سُر تي اهو نالو انهيءَ ڪري آيل آهي، جو ان ۾ سنڀال خيال کي هن نهر مان لنگهندي آيا آهن. اڳي پاڻان درياھ وهندو هو ۽ شاهوڪاري مال ايندو ويندو هو. جسودا جنگ واپاري هئا. افسوس جو هنر اُتي سڄ لڳي پيئي آهي نه درياھ آهي نه مڪڙي، نه جسودا، نه سونگي، اُتي هينئر رڳو ڪنڊن جا وڻ ۽ اڪ ڦلارا پيا ڏسجن. شاهه هڪ ڪنڊي کي ڏسندي ئي ساڻس رهاڻ ٿو ڪري اچي.

اي ڪنڊا! ڪي يور ٿئين جو ڳالهيون ڪر ۽ ٻڌاءِ ته راتيون ڪئن پيو گذارين؟ اڄ تنهنجا مهڙا حال اچي ٿيا آهن. ٻڌاءِ ته تون ڪئن پيو ڏينهن گذارين؟ سڄ ٻڌاءِ ته تو وٽان سين لڏي ويا آهن ڇا؟ تنهنجو مڃر هينئر ڇڳا ڪيو پيو چڻي. جي تو کي يور ٿئين جي سور جو ويد آهي ته پٿي کي ڏي ڏيئي ڇو نه ٿو مڃر پيدا ڪرن. اي ڪنڊا! جڏهن يور (درياھ) ڀريو ٿي ويو. تڏهن تون ڪيڻو هئين؟ جسودن (شاهوڪار واپارين) جهڙو ڪو پانڌي گڏيو آئيني يا نه؟ سڄ ته هاڻ يور سُڪي ويو آهي. ڪنٿين تي اچي اڪ ڦلارا آهن. افسوس جو جنگن (شاهوڪار وڻجارن) زور ڇڏيو آهي. سُر سڪي ويو آهي ۽ سونگي (محصول وٺندڙ) به هليا ويا آهن. جڏهن ياڳي نهر ۽ يور وهندا

حق موجود

آلي اورج هير

هدا موجود

هوا، تڏهن جسودن جو وڻج به ڏاڍو زور هو. هاڻ يور اڳين ڌار نه رهيو آهي. ملاحن، پلٽيءَ جا پار ڏسي، مڪڙا موڙي ڇڏيا ۽ جسودن جهڙا يار جل جي فڪر ۾ پنڄي ويا آهن.

اي مڃ! جڏهن واهڙ ۾ جل جال (جاما) هو، تڏهن تون نه موٽين. هاڻ ”سرمڻي سڀ، مهميزون ملاحن جون.“ تون مڇي ٿلهي ٿيو آهين ۽ ٿونا ٿو هڻين جنهن پلٽيءَ جي آڇ ڏسي تون پليو هڻين. تنهن جا هاڻ ڏينهن پڇي ويا.

اي الله! جئن تنهنجو نالو وڻو آهي، تنن مون کي تنهنجو آسرو به وڻو آهي. تنهنجي ڪانڌ جو پرو ۽ پاندئي ڪونهي، اي رب! تنهنجو ئي نالو روح ۾ رهيو آهي! اي صاحب! تنهنجي صاحبي عجب آهي پنن کي پاتل ۾ ٻوڙو ڇڏين ۽ پٿرن کي تاريو ڇڏين. توکي وڏي سگهه آهي ۽ ٻاجه ۾ پيو آهين. جيئو تنهنجو نالو آهي. تيڏيائي تنهنجي ٻاجه ٿو مڱان. مون پيا در گهڻي نهاريان آهن، پر تو جهڙو در پيو ناهي. تون ري تنپين ۽ ٿوئين، چپر ۽ چانو آهين. تو ڌاران پيو ڪو پلو ناهي. اي ڍڪهارا! تون پناه جو پاند ڏيئي مونکي ڍڪ.

اي سٽا! ايڏي ننڊ ڪرڻ مناسب نه آهي. ننڊن سان سلطاني سهاڳ به، پڙهي، جاڳڻ ۾ جس آهي. جڳڻ، قلب تان ڪس ٿو لاهي. رات گذري ويئي آهي، پر ڦٽي آهي ۽ نڪت جهيٽا ٿيا آهن. اي هاري! اُت ۽ نه ته گهڻا هٿ هڻا پونءِ تو ڀانيو ته مونسان هميشه سڄڻ هوندا تون سڄيون راتيون سمهي پئين، انهيءَ ڪري ئي پرين توکي ڇڏي ويو.

جهاني ماڻهون ڦڻ ڏسي پلجيو وڃن. هنن کير جو ڌاڻو نه ورتو آهي. هو
 دنيا کان دين وڃايو وينا آهن.
 هن سر ۾ جتي يوري، ڪنڊي ۽ جسودن جو ذڪر ٿو اچي. تي دنيا
 جي بي بقائيءَ الله جي مردن جي اٿاڻ ڏانهن اشارا آهن. ڏهر هيءَ دنيا
 آهي جتي ڪڏهن لوج آهي ته ڪڏهن زوال. جنهن هنڌ جسودو
 سپان سج وسندي. جو آڇ ڳڙهڪ گهوٽ آهي. سو سپان مقله ۾ لٿبو.
 جنن جسودن زور هينئر ناهي. تنن روحاني وڻجارن جو به قسط (ڏڪر)
 آهي. رڳو صاحب ساراه جو لائق آهي. نالي سندس ئي رهنلو، پيو سڀ
 فاني آهي. ڪيڏانهن ويا آهي جنگ فقير، جي وحدت جي درياه ۾
 حقيقي ماڻڪن ماڻڪن جو وڻج وهائيندا هئا. افسوس جو اُنهن جو
 هاڻ نشان به ڪونهي ۽ سندن جاءِ تي اڪ ڦلاريا پيا آهن. هن دنيا ۾
 ڏٺيءَ جو ئي نالو رهڻو آهي. هوئي آسانجو پردو ۽ پناهه آهي جي دنيا تي
 پلجي. ڪانئس منهن موڙيو سين ته آسان جو حال به اُنهي مع جهاڙو
 ٿيندو، جو پٺي ڏسي پليو ۽ مهراڻ جي سڪي وڃڻ سان موچڙن جي
 منهن ۾ پيو هو.

هن سر ۾ صوفي صاحبن ڪونجڙين لاءِ پنهنجي درد جو اظهار ڪيو
 آهي ۽ سنگهارن کي ساراهيو آس، جي سخا ۽ مهمان نوازيءَ جا ڪوڏيا
 آهن. ڪڇ جي مشهور ڌاڙيل لاکي جي واکاڻ ڪئي آس، ڇو ته هو
 مسڪين پرور ۽ عاجزائن جو پردو رکندڙ هو.

(شاه جو رسالي تان ورتل)

ڏهر جي زڪر جي وضاحت ۽ اهميت

فقير انفصار لغاري

ٿر ۾ پتن جي وچ واري سئين ميدان کي ڏهر چئبو آهي. هي هڪ لفظي معنيٰ آهي جنهن کي جيترو وڌائجي يا وڌائي بيان ڪجي اهو ڪري سگهجي ٿو. لفظي معنيٰ ۽ روحاني معنيٰ ۾ گهڻو فرق آهي، روحانيت مرد ڪامل جي صحبت کانسواءِ سمجهڻ ناممڪن آهي. جيڪي مون پنهنجي آقا کان پُٿو ۽ جيڪي سندن صحبت مون کي نصيب ٿي. تنهن موجب ۽ پنهنجي ناقص ڄاڻ موجب سُر ڏهر بابت ڪجهه وضاحت ڪريان ٿو. هن وضاحت ۾ جيڪا غلطي ٿس ۾ اچي تنهن جي اصلاح لاءِ دعا ڪرڻ جي عنايت ڪندا.

جيئن حضرت صاحب ڪريم کان مون ڪيترين ئي روحاني مجلسن ۾ اينهين پُٿو ته ”جاڳڻ ته جس آهي“ جاڳڻ سان قلب تان گس لهي ٿو. سُر ڏهر تي سائين شاهه عبدالطيف پٺائي صاحب جن به گهڻو بيان ڪيو آهي. پر اولياءِ صاحب سائين صادق شاهه رح جن پنهنجو من پان آهن. آئون به ان پار جو پانڌڻڙو آهيان سو ضرور اولياءِ صاحب کي وڌيڪ اوليت ڏيندس. مون عموماً حضرت صاحب ڪريم سجادہ نشين درگاهه عاليه صوفي القادري جهوڪ شريف صاحب جن کان ٻڌندو هوس ته ”سائين قلندر داتا پير صاحب جن جو فرمان آهي ته هر

فقير کي گهرجي ته اڌ رات کان پوءِ گهٽ ۾ گهٽ ڏهه (10) ڏهه ڏهه (10) هلڪانه وساري".
 مون هڪ ڏينهن کين عرض ڪيو ته قبل مون کي اهو فرمان وضاحت سان سمجهايو. پاڻ وڏا مهربان آهن، مون تي وڏا وڙ آهن. جو گهٽ ڄاڻ رکندڙ کي ويهي سمجهايائون مون کي جيڪي سمجهايائون اهو درگاهه شريف جي فقيرن کان لڪائڻ مناسب ٿيو سمجهان. پاڻ فرمايائون ته سائين شاهه قلندر داتا پير صاحب جن جو حڪم آهي ته رات جو جاڳڻ لاءِ هي طريقو تمام آسان ۽ ڪامياب آهي جيڪو فقيرن چئي ته آئون آسانيءَ سان رات جاڳي پنهنجي مرشد جو ذڪر فڪر برقرار رکان ته سنجي مان ڪجهه ٽائيم آرام ڪري. اڌ رات کانپوءِ نماز تهجد کان فارغ ٿي الله الله ڏهه 10 دفعا چئي هڪ بيت ڏجي تنهن کان پوءِ وري ڏهه 10 دفعا الله الله جو ذڪر ڪري جنهن هڪ تسبيح مڪمل ٿئي.

پوءِ پنهنجي مرشد جي ڏسيل ذڪر ۾ مشغول ٿئي، پاڻ هڪ دفعي گفتگو دوران فرمايائون ته شاهه قلندر داتا پير صاحب جن جو فرمان هي ته "جو دم غافل سو دم ڪافر" اولياءَ صاحب جن پاڻ هن حڪم تي عمل ڪيو ۽ سختيءَ سان پنهنجن فقيرن کي عمل ڪرايو ايتريقدر جو جاڳڻ جي ٽائيم تي ڪنهن کي سٽل ڏسندا هئا ته لٺ جي زور تي به اوٽاري ذڪر لاءِ تنبيهه ڪندا هئا. پر افسوس جو مٿي انهن ڳالهين جو ذڪر پنجن ويو آهي حالانڪ درگاهه عاليه

حق موجود

آئي اورچ هير

هدا موجود

جهوڪ شريف جي سجاده نشين صاحب جن جي طرفان ڪجهه سال اڳ ۾ سالياني عرس مبارڪ جي موقعي تي ٻاريءَ جي اڳواڻن جي نالي سان هدايت نامون جاري ٿيو هو ته پنهنجي ٻاريءَ ۾ رات جو 3 بجي کان پوءِ ذڪر بلند آواز ۾ ضرور ڪرايو مگر افسوس جو اڳواڻن انهي هدايت تي غور ڪو نه ڪيو. اهو ئي سبب آهي جو هنيئر انهيءَ عمل ڪو ڌڪار آهي.

حضرت صاحب ڪريم جن فرمائيندا آهن ته اسين درگاه شريف جي ميلي دوران ٽي ڏينهن دڪان کوليو ويٺا هوندا آهيون پر افسوس جو ڪو خريدار ڪونهي. اسان کي حڪم آهي ته علم پرائڻ لاءِ جيڪڏهن اوهان کي چين وڃڻو پوي تڏهن به وڃو چين ته پري آهي پر جيڪڏهن اسان کي روحاني علم جو درس درگاه جهوڪ شريف ۾ ملي ٿو ته سڀ ڪجهه وساري انهيءَ درس حاصل ڪرڻ لاءِ همت جو سندرو ٻٽون ٻڌات جاڳڻ جس آهي. عشق حقيقي ۾ ڪيترن ئي مرحلن کي منهن ڏيڻو ٿو پوي جيئن کي سڀ حجاب لاهي سٺيءَ وانگر روحاني پنڌ ۾ ڪاهي پوڻ جي بار بار تاڪيد ڪيل آهي ته پوءِ ڪهڙا پار پتا پڇيا. جيئن اولياءَ صاحب جن فرمايو آهي ته:-

آئي لور هيڻ صبح ناهي ”صديق“ چئي

ڊگها ڪري پير صبح رهندين سمهين.

(اولياءَ صاحب ۽)

هداموجود

آئي اورچ هير

حق موجود

الحمد لله صوفي شاه عنايت شهيد ء جي فقراء ۾ اڄ به ذڪر فڪر
جو سلسلو جاري آهي ۽ قيامت تائين جاري رهندو آمين...
درگاه جهوڪ شريف ۾ ٽي سو 300 سالن کان جيڪو درس هلندي
اچي اهو جئين پوءِ تينن زور وٺندو اچي. شل رب پاڪ هر فقير کي
حضرت صاحب ڪريم سائين عطاء الله ستاري صاحب جي هدايت تي
هلڻ جي توفيق عطا فرمائي آمين.

دعاگو انصار لغاري

ڳوٺ حاجي صويو خان لغاري تعلقو ڊگهڙي

ضلعو ميرپور خاص، سنڌ

موبائل نمبر 0300-3284626

سدا موجود

آئي اورج هير

حق موجود

جيڪي آهي اڄ

عبدالله جان پنهور

الله پاڪ جي ذات ازل کان انسان کي نبين رسولن جي ذريعي پنهنجي
پاڪ ذات جي هڪڙائي جو تصور ڏيندو رهيو آهي ته آئون ئي ازل
آهيان آئون ئي ابد آهيان آئون ئي هڪ آهيان آئون ئي واحد لاشريڪ
آهيان پر انسان جي ڪم عقلي دنيا جهان جي رنگين رمزن گهر، اولاد
، بنگلا ، محل ، باغ ٻنيون ٻارا، اڻ گهوڙا ، خوبصورت عورتون ،
خوبصورت سواريون مطلب هر آسائيش ۽ آرام کي حاصل ڪرڻ ۾
هميشه رڌل هوندو آهي پر اهي الله پاڪ جي طرفان بندي کي پنهنجي
ياد گيري کي قائم ۽ دائم رکڻ لاءِ هڪ آزمائيش طور ڏنل هوندا آهن
بندو ان آسائيش ۾ پنهنجو پاڻ کي غافل ڪري ابدي آسائيش ابدي
آرام کي وساري ويٺو آهي ۽ اهڙن مسلسل زندگي جي سفر تي هلندي
هلندي هڪ ڪاري ۽ اوندهه ڪاهي ۾ وڃي ڪرندو جتان نه ڪو
آسرو نه ڪا اميد ته متان هن اندهيري غار ۾ نه ختم ٿيڻ واري عذاب
مان ڪا جان آجي ٿي پر ان پاڪ ذات کان غافل رهڻ جي ڪري
جيڪو هڪ حقيقت هو هڪ مالڪ هڪ خالق هو. ان جو آسروئي
نه رهيو ته هاڻ اهو غافل انسان ڪنهن کان اميد ۽ آسرو رکي ان لاءِ
هن عارضي دنيا ۾ سالڪن بزرگن اوليائن نبين ۽ رسولن ان انسان کي

هي ڏس ۽ گس ڏنا ته اِي انسان اٿ ۽ ان رب خالق جي پاڪ ذات کي
ياد ڪر ته اهو ئي تنهنجو پر جلهو اهوئي تنهنجو وسيلو ۽ واهر ٿيندو
ٻئي پر چو ٿو پٽڪين اُئي خاص طور اوليائن جي بادشاهه صوفين جي
سرتاج ڪامل ولي حضرت صوفي صديق محمد المعروف صادق
شاهه عمر ڪوٽ جن ارشاد فرمايو آهي ته؛

جيڪي آهي اڄ سپان، ناهه ”صديق“ چئي
واڃي وانگريج مٿي کي، مرلي ڪري

حضرت صوفي صادق شاهه غافل بندي کي هوشيار ڪندي چئي
رهيو آهي ته جيڪو آهي اڄ سپان نه اٿي جيڪو سج اڄ اڀريو آهي
جي اڄ تنهنجي ساهه ۾ پساهه نه رهيا ته تو لاءِ سپان نه ٿيندي ۽ تون
رهجي ويندين ۽ پوءِ پيو هٿڙا هندين پر اهو وقت وري نه ورنندو. اولياءُ الله
حضرت صوفي صادق شاهه رح غافل بندي کي صلاح ٿو ڏي؛

سُمهِي سُمهِي جنڊڙا اڃان ائين هيڻ
نڀاڳا نندون ڪرڻ، ڊگها ڪري پيڻ
وڏي ڪنهن وير، منگي ويا منگڻا.

صوفي صادق شاهه رح

مدا موجود

آئي اورچ هير

حق موجود

حضرت شاه عبداللطيف ڀٽائي جن ۾ خوب فرمايو آه ته

سُتا آئي جاڳم نند نه ڪجي ايتري ،
جو تو سڻي پانڻيو ، اهو مانجهاندي جو ماڳم
بُلطاني سُهاڳم نڀن ڪنديئي نه ملي

شاه لطيف رح

هي بزرگ هي اولياء ان غافل بندي کي اها صلاح ٿا ڏين نند نياڳي ڪم
چڏ ۽ اڻ چو ته ؛

ڌرتيء ڏڳ سڀن سب جو ٿا ۽ جوان ،
هئا هزارين ڪيترا هت صوبا ۽ سلطان ،
تتيء جا مڪان ، ”صادق“ سنڀري ڪو نه ڪو .

صوفي صادق شاه رح

ميڙي ميڙي مال سڄا ويا ”صادق“ چئي ،
ڏس پلي جا پال ڪين ڏنيائين ڪڇ ۾ .

صوفي صادق شاه رح

حق موجود

آئي اورچ هير

هدا موجود

هي دنيا هن ڌرتي تي ڪيئن بادشاهه امير سياڻا سڃاڻها آيا پر اڄ انهن جا مرڻ ۽ مڪان نام ۽ نشان ۾ ٿا ملن پنهنجي ۽ پنهنجي اولاد جي سهولت ۽ آرام جي سامان لاءِ جائز ناجائز مال ذر ميڙي هتان هٿ خالي ڪري ويا. اسان وٽ الله جو ڪلام پاڪ رسول الله عليه وسلم جي هدايت تي آيل آهي. پر هاڻ اسان کي هدايت ڪرڻ لاءِ ڪوبه نه ايندو بس اسان سڄي دل سان ان تي عمل ڪيون اسلام جا پنج رُڪن اسان کي مليل آهن.

ڪلمو، نماز، روزو، حج ۽ زڪوات

پهريون رڪن ڪلمون ئي مسلمان ۽ مومن لاءِ اهم آهي. ڇو ته سڀ کان افضل ذڪر: لا اله الا الله يعني ڪلمو طيب آهي. ڪلمي جو اقرار مسلمان پنهنجي زبان سان ٿو ڪري ۽ پوءِ ٻين رُڪن تي سچائي سان عمل ٿو ڪري ته اهو ڪامل مومن آهي ۽ اهو ئي ڪامياب ٿيو ۽ روحانيت جون منزلون مٿيائي پر ان پاڪ ذات جي ذڪر کان غافل رهيو ان کي سمجهي نه سگهيو يا رهبر جو وسيلو نه مليو ته بدنصيب ٿئي ويو. شاهه عبداللطيف ڀٽائي الله جي ذڪر کي سُر ڏهر ۾ خوب ياد ڪيو آهي ته اي انسان اڻ ۽ سمهن (آرام) جي جيڪا تو غفلت پيو ڪرين هي تنهنجو جيون ٻه چار ڏينهن آهي، جيڪا تنهنجي طاقت جوين جواني حسن مال متاڃ تو وٽ آهي سا ڪجهه ڏينهن جي مهمان اٿي جڏهن اهو سُڪل يورو ٿئي ويندي

سدا موجود

آئي اورچ هير

حق موجود

جنهن ۾ ڪڏهن پاڻي جام وهندو هئو مال مڇيون پڪي ۽ گل ڦل
گاه ساوا لڳا پيا هوندا هئا. اڄ ان ڏهران يوري مان جڏهن پاڻي سُڪي
ويو ته اتي هاڻ ويرانِي لڳي پئي آهي هاڻ نه مڇيون آهن نه مال آهي ۽ نه
اها خوشحالي آهي. اڄ اتي سُج ۽ رڇ لڳي پئي آهي جي تون ان ڏهران
يوري کي ساڻو رکڻ چاهين ٿو ته ان ذات جي ذڪر ۽ فڪر جو پاڻي
ڏيندو ره ته اهو ڏهر اهو يورو سدائين ساڻو هوندو ۽ ٻين کي به ساڻو
ڪندو رهندو.

الله پاڪ پنهنجي پاڪ ڪتاب ۾ ارشاد فرمائي ٿو ته

ترجمو: توهان منهنجو ذڪر ڪيو آئون توهان جو ذڪر ڪندس
(سوره البقره آيت نمبر 152)

حديث: پاڪ ۾ پنهني جهانن جي سردار حضرت محمد صلي الله عليه
وسلم جن ارشاد فرمايو آه ته:

تمام فرضن کان پهرين فرض ذڪر پاڪ ذات جو آهي.

الله پاڪ سوره آل عمران آيت 191 ۾ ارشاد فرمائي ٿو ته

(اُهي ماڻهو جيڪي الله کي ياد ڪن ٿا اُندي ويهندي ۽ بستري تي
پاسا ورائيندي).

ان ذڪر تي سان اُهي حقيقي روحاني منزلون ماڻهندي جن لاءِ اولياءِ الله
صوفي صادق شاه فرمايو آهي ته:

حق موجود

آئي اورچ هير

هدا موجود

راتيون جاڳن جي، آئون سي ئي ڪنڊيس سين
ننهين سندا نين، اوچاڳي ئي اجاريا.

ته ان اوجائي اهي نين اجاري ڇڏيا امر ڪري ڇڏيا پوءِ ان بندي جي دل
اولياءِ الله صادق شاه فقير جي زباني هر وقت اهي ننبون اهي رليون
اهي سوڙيون رد ڪري ڇڏيندو.

سمهان ڪيئن سوڙين ۾ رلي رد ڪري
مون ڏانهن ڏکان ڇائيا ذات منهنجي جي
مارو ملنم سي ته سڀ گرهيا ڳالهيون

آئون مُرشد پاڪ حضرت صوفي صادق شاه رح جي درد نامي مان
ڪجهه حوالو ڏيندس ته جيئن عام سالڪ فقراء هي سٽاءِ آساني سان
سمجهي سگهي.

اي درد مند ڪن عاشقن جو چوڻ ته حق تعاليٰ هن وجود کانسواءِ ٻئي
ڪنهن به وجود ۾ ڦاٿل نه آهي ڪن عالمن جو چوڻ آهي، ته حق
تعاليٰ هر شيءِ کان پاڪ ۽ هو ستن آسمانن کان گهڻو مٿي عرش
عظيم تي موجود آهي پر مونکي پنهنجي مُرشد مان ڪجهه هن طرح
معلوم ٿيو آهي ته توڙي جو معنيٰ جي لحاظ کان سموريون شيون
مڪجهڙيون آهن پر زمين، آسمان وغيره ڪائنات جي صورت ۾

سدا موجود

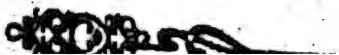
آئي اورج هير

حق موجود

ارڙهن هزار جهان آهن، هر جهان مڪ ٻئي کان بلڪل جدا جدا آهي،
انهي لحاظ کان الله تعاليٰ به هر شيء تي محيط ۽ هر مڪ شيء کان جدا
۽ پاڪ ۽ پري آهي.

هاڻي عاشق کي گهرجي انهي سبب جي ڪري الله تعاليٰ کي پنهنجي
وجود ۾ ۽ پڻ پنهنجي وجود کان ٻاهر سمجهي ۽ کيس ڳولها ڪري.
هي جيڪو چيو وڃي ٿو ته الله تعاليٰ ستن آسمانن جي مٿان آهي ته
اتي ستن آسمانن مان مُراد ست شهود آهن، جيڪي پڻ مٿان آهن، انهن
مان ٽي آسمان بشري وجود ۾ آهن. (1) جسم (2) دل (3) روح ۽
ساڳيون ٽي ئي شيون (1) جسم (2) دل (3) جيڪو ملڪي وجود ۾
پڻ موجود آهن. جڏهن ته ستون آسمان خود آدم آهي، جيڪو عرش
جي هيٺيان آهي ۽ ان کي ئي عرش، عظيم چون ٿا. حقيقت ۾ اهو
عرش انسان جي ڪول "دل" آهي هسٽ جي بستن شهودن کان پوءِ طالب
گم ٿو وڃي ٿو انهي علم جو نالو "قلب مدوري" يعني ڪول دل آهي.
جيڪو "عرش عظيم" ئي آهي ان عرش تي حق تعاليٰ جو اثبات ۽ قيام
آهي جيئن فرمان الاهي آهي ته

"الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ السَّعْوِي" الله تعاليٰ عرش تي برابر رهي ٿو ۽ حديث
۾ آهي ته "قُلُوبُ الْمُؤْمِنِينَ عَرَشُ اللَّهِ تَعَالَى" ايمان وارين جون دليون ئي
الله جو عرش آهن هڪ ٻي حديث ۾ آه ته؛
لَا يَسْغَنِي لِرُضِي وَلَا سَمَاكِي وَيَسْغَنِي قَلْبُ عَبْدِ الْمُؤْمِنِ

حق موجود

آئي اورچ هير

حق موجود

مونڪي نه منهنجي زمين ماڻائي ٿي ۽ نه ئي منهنجو آسمان مونڪي
منهنجي مومن ٻانهن جي دل ئي ماڻائي ٿي

(درد نامو صفو نمبر 182 کن 183 تئين)

عشق سندي آڳ جو قلم ڪڍيائون،
معرفت جي مس سين لاءِ الله لکيائون،
آئي الا الله جو پٺو پڙهيائون،
ورق وريائون تان منجهان ئي معلوم ٿيو.

(لولياءَ صاحب ٽ)

لوليائن جي بادشاهه صوفين جي سرتاج حضرت صوفي شاهه عنايت الله
رح جي سجاده نشين عالي جناب عزت ماب صوفي عطاء الله شاهه
ستاري پنهنجي سالڪن ۽ فقراء کي هي تاڪيد ڪندي فرمائيندا آهن
ته ابا هي ٿهر جو ذڪرات جو هر بلري جي فقراء ڪندي رهي جئين
توهان جي پاڪ ذات الله ۽ مرشد سان سدائين رابطو ۽ واسطو هلندو
رهي پاڻ هميشه فرمائيندا آهن ته ياد ڪندو ته ياد رهندو وساريندو ته
وسري ويندو! ته هي وقت هي زمانو هي جي اڃ اسان وٽ جديد شيون
آهن ڪمپيوٽر انٽرنيٽ، موبائيل فون سيٽلائيٽ هي سڀ الله جي ذات
طرفان اسان کي انعام طور مليل آهن پر پنهنجي غفلت جي ڪري اڃ
به انهن تي ٻين جو ڪنٽرول آهي لڙل ڪان الله جي ذات مهرباني فرمائي

سدا موجود

آئي اورچ هير

حق موجود

روحاني طاقت ۽ منزلون پئي توتي آشڪار ڪري سي توتان ناراض ٿي
ڪٿي توکان ڪسي نه وٺي ۽ پوءِ اها ورد ۽ سجود ملڪوت حقيقي
طريقت ۽ ٻيون منزلون به ٻين پورن جي حوالي نه ڪري ڇڏي.

انهي جڳهه تي سائين صادق شاه فرمايو آهي ته:

سو سپوڻي سبحان جو تو ڄٽ نه ڄاتو،
عقل سين الله ڏانهن پير نه ڪهڻ پاتو،
سندونينهن ناتو پورن پاڳي آيو.

(سائين صادق شاه رح)

ڇو ته الله هر جڳهه ۽ هر من ۾ آهي:

سڀ ۾ بياحب هيڪڙو جاءِ بجاءِ ذاتي،
سو "صادق" سو سپرين سو ڪسڻ سو ڪاتي،
جامون اک پاتي حوصلو حيران ٿيو.

(سائين صادق شاه رح)

سدا موجود

آئي اورج هير

حق موجود

آئي اورج هير

قائم فقير پنهان

سُر نهر تي مختصر روشني

سُر نهر ۾ لولياء صاحب مُرشد حضرت قبالا سائين صديق محمد صادق
شاه صوفي القادري ؎ (درگاه صوفي فقير عمرڪوٽ) جن پنهانجي
ڪلام ۾ ڪٿي ڪنڊن جي وڻ سان ڳالهون ڪندي يور ٿين جو
احوال پڇيو آهي

ڪنڊا يور ٿين جون ڪرڪي ڳالهون،
ڪنهن پر ڏينهن گزارين، ڪنهن پر راتيون،
تو ۾ مالهيون پٽيون آڻڻ وارين.
(لولياء صاحب ؎)

نه ڪٿي وري لاکي جي ساراه ڪٿي آهي

تون لاکو لکن جو ٿئي آء اڪليائي لوڻ
مٽيء پريم مٽر ڪو ٻڌان گوڻ
لاڪا تنهنجي ڪوڻ پيئي پٽي ڪهاريان
(لولياء صاحب ؎)

ڪٿي الله جي سامهون عرضون ۽ آسرا اميدون رکيون آهن

ٻاجھ به ايتيائي گهران، جيئو تو نانءُ
تُون منهن تُون تُونيون، تُون چپر تُون چانءُ
چوان چا آئون، توکي معلوم سڀڪا.
(اولياء صاحب ۵)

ته وري ڪٿي محبوبن جي گهرن کي دعائون ڏنيون آهن،
دينگر دلو مَ ٿئي اڏيو جو اوڏن
جنهن ڀر ويهي ڪن، ڳالهون لاکي ڄام جون.
(اولياء صاحب ۵)
ڪٿي کونجهڙن جي ڪُڪ جي ڳالهه ٿا ڪن،

ڪُڪ تنهنجي کونجهڙي، مونکي ٿي ماري.
هڪ ڏکيس ڏيل ۾ ٻيو سڄڻ نه ٿينهه.
وڳرا واري، نه وئون اڏامي اوڏهين.
(اولياء صاحب ۵)
ته ڪٿي وري سڄي رات جاڳي رب تعاليٰ جي عبادت ڪرڻ جو
حڪم ۽ ڪٿي وري رات جو سمهن واري کي نياڳو ڏسين ٿا.

سُمهي سُمهي جندڙا، اڃان ائين هيڻ
نياڳا ننڊون ڪرڻ، ڊگها ڪري پيڻ
وڏي ڪنهن وير، منگي ويا منگڻا. (اولياء صاحب ۵)
اُهر شريف صوفي فقير ۾ ڏهر جي ذڪر جي شروعات بابت روايت
اولياء صاحب جڏهن درگاهه جهوڪ شريف مان هجرت ڪري اُهر
شريف موجوده صوفي فقير عمرڪوٽ اچي رهيا. ان وقت اُهر شريف

(صوفي فقير) ۾ جنات جو تمام گهڻو اثر هوندو هو. اولياء صاحب رح جن سان گڏ آيل فقراء سائين جن کي عرض ڪيائون ته قبلًا هتي جنات جو تمام گهڻو اثر آهي گهرن توڙي رستن ۾ ايندڙ ويندڙ ماڻهون کي تنگ ڪري ٿي انهي کان چوڻڪاري لاء ڪا واٽ ڏسيو.

اولياء صاحب، جن فرمايو ته آڏهي رات جو آئي سُر ڏهر جي بيتن سان گڏ ذکر ڪندا ڪيو مطلب ته هڪ بيت سُر ڏهر جو ۴ پوء 10 دفعا الله الله جو ذکر ڪري هڪ تسبيح مڪمل ڪيو. اهڙي طرح اهو ذکر جو سلسلو اهر شريف صوفي فقير ۾ شروع ٿي ويو ۽ انهي کان بعد جنات جو اثر ماڻهن مان آهستي آهستي ختم ٿيندو ويو. هن وقت انهن گهرن ۾ اهو ڏهر واري ذکر نه هئڻ ڪري ساڳيائي جنات جا اثرات ٻڌن ۾ اچن ٿا پر افسوس جو اهي ماڻهون اولياء صاحبن جي پٽليل رستي کي وساري ويٺا آهن.

اولياء صاحبن رح جن رات جو سُمهڻ تي سختي سان منع فرمائيندا هئا آڏهي رات جو ذکر جي لاء فقراء کي لٺ جي زور تي به اٿاريندا هئا.

سمهو سُڪ ۾ چندرا، لاه ۾ پڇاران،

گرجهوري، ڪيٿان، ڪالهوٿيان آڄ گهڻي (اولياء صاحب ۵)

هڪ دفعي اولياء صاحبن رح جن پنهنجي فرزندن کي لٺ جي زور تي اُٿاري رهيا هئا ته سندن ٽئين نمبر فرزند حضرت سائين قبلًا نظام الدين اولياء (اول) صوفي القادري رح جن کي پير ۾ لٺ لڳي وئي جنهن بعد سندن پير مبارڪ ۾ ڦٽ (زخما) به ٿي ويو حضرت سائين قبلًا نظام

حق موجود

آئي اورچ هير

سدا موجود

الدين اولياء (اول) صوفي القادري رح جن پنهنجي پوري حياتي اهو ڦٽ (زخما) کي ختم ٿيڻ نه ڏنو. جڏهن به ڦٽ (زخما) ختم ٿيڻ لڳندو هو پاڻ رح انهي کي چاڪو جي زور تي وري تازو ڪري ڇڏيندا هئا. ڪنهن فقير! سائين قبل نظام الدين اولياء جن کي انهي ڦٽ (زخما) جي دوا ڪرڻ جي لاءِ عرض ڪيو پاڻ رح جن فرمايو: ”اگر تڪليف نه هوندي نند اچي ويندي.“ (مطلب ته انهي ڦٽ (زخما) جي تڪليف جو مقصد رات جو سجاڳي هو)

”ڏک ٺوڪو يا جاڳڻ راتيون، اي ماءُ راتيون“

(اولياء صاحب رح)

انهي سمورين ڳالهين سان فقط اهو ئي مقصد حاصل ٿئي ٿو ته سموريون حقيقتون انهي ڏٺي ڏانهن آهن، هر شيءِ فاني آهي صرف رب تعاليٰ جي ذات باقي رهندي رات سمهن لاءِ نه پر جاڳي رب تعاليٰ جي عبادت ڪرڻ لاءِ آهي.

جڏهن اولياء صاحب جن فرمايو:-

”اي غافل! ڏٺي تعاليٰ سموريون شيون تنهنجي لاءِ ۽ توکي پنهنجي بندگي لاءِ پيدا ڪيو اٿس پوءِ چاڄي ڪري تون پنهنجي ناداني ۽ بي وقوفي جي ڪري پنهنجي مالڪ کي وساري ويٺو آهين ۽ اجايو حرس، حوس ۽ خيالن ۾ قيد آهين. ياد رک! اهي خيال خطرا تنهنجي جان کي بڪايل ڍڪڻ جيان کائي رهيا آهن.“ (سائين صادق شاه، ڪتاب درد نامو)

جنين اولياء صاحب جن جو هي بيت:
 سچيون راتيون سمهين، اٺين ڪين اٿسور
 صبح سهندين سور، ڏکي ٿون ڏاتار جو.
 اولياء صاحب صادق شاه صوفي القادري رح

سمجهائي: يعني 'سچي رات سمهين غفلت ۾ گذاري ڇڏئي ۽ اُس جو
 اٺي رب تعاليٰ جي عبادت به ٿو ڪرين پوءِ تڏهن ته سچ اُپري ئي رب
 تعاليٰ توکي تڪليفن ۾ وجهي ٿو. صبح سهندي سور هي بي معني
 قيامت جي ڏينهن ڏانهن اشارو آهي. (راقم الحروف)

ساڳي ئي طرح سان شاه عبدالطيف ڀٽائي رح جن فرمايو:

ساري رات جاڳي، جن ياد ڪيو مٿبحان
 آديون عبدالطيف چئي تن جي مٿي لدومان
 ڪروڙين ڪن سلام، آسن اچي ان جي

شاه صاحب رح

سمجهائي: جيڪي ماڻهون سچي رات جاڳي رب تعاليٰ جي اڳيان
 پاڻهائين ٿا روئن ٿا ٿئي ڪي ياد ڪن ٿا انهن جي عبدالطيف چئي مٿي

مداموجود

آئي اورچ هير .

حق موجود

(خاک) به مان واري آهي ۽ ڪروڙين ماڻهون سندن حضور ۾ اچي
سلامي ڏين ٿا. (راقم الحروف)

۽ هڪ ٻئي بيت ۾ شاه صاحب فرمايو:

تن تسبيح من مٿيون، دل دنبورو جن،
تندون تنهن طالب جو، وحدت سُر وڃن،
”وحده لا شريك له“ اهو ئي راڳ رڳن،
سي سٿا ئي سونهن، نند عبادت تن جي.

سمجھائي ۽ انهن جو تن تسبيح ۽ من مٿيو بڻيل آهي ۽ انهن جي دل
دنبوري جيان ڌڻي تعاليٰ جو ذڪر ڪري ٿي (دنبوري جي تار مان الله
الله جي آواز ايندي آهي) تندون يعني نسون انهي طالب جو هميشه
وحدت يعني تون ئي تون جو ذڪر ڪندي وڃنديون آهن، ”هو هڪ
آهي ان جو ڪو به شريك ناهي“، بس اهيا ئي ڳالهه انهن جي سمورين
جي رڳن ۾ هلي ٿي، اهي سٿل به سهڻا پيا ڏسجن ڇاڪاڻ جو انهن جي
نند به عبادت بڻيل آهي.

(هن بيت ۾ اولياءِ الله جي نند کي عبادت چيو ويو آهي ڇاڪاڻ جو
انهن جي نند فقط ظاهري اکيون بند ڪرڻ آهي سندن اندر هر دم
سجاڪ رهي ڌڻي تعاليٰ جي ذڪر ڪري ٿو. طالب کي گهرجي ته هو
پنهنجي اندر کي اهڙي ريت خدا جي ذڪر ڏانهن مائل ڪري).

رات جو جاڳڻ جي حوالي سان رب تعاليٰ 'قرآن پاڪ ۾ فرمايو آهي ته

ترجمو : اي چادر وارا ! رات جو آئي عبادت ڪندو ڪر، سڄي رات نه پر اڌ رات، يا انهي کان گهٽ، يا انهي کان وڌيڪ، ۽ پڙهندو ڪر قرآن سهڻي نموني سان، تمام جلد اسين توهان تي نازل ڪرڻ وارا آهيون هڪ وزني ڳالهه (گجهه واري) بيشڪ رات جو اٿڻ نفس کي قابو ڪرڻ لاءِ هڪ مفيد ۽ بهترين ذريعو آهي، ۽ اهو بهترين وقت آهي قرآن پڙهڻ جو، ڇاڪاڻ جو ڏينهن جو تون مصروف هوندو آهين، ۽ پنهنجي رب تعاليٰ جو ذڪر ڪندا ڪيو انهي جا ٿي وڃو، ۽ پري ٿي وڃو ان وقت دنيا کان. (سورت مزمل، آيت نمبر 1 کان 8)

هڪ ٻي جڳهه تي رب تعاليٰ فرمايو:

ترجمو : يعني تون جڏهن غافل ٿي وڃين ته پنهنجي رب تعاليٰ جو ذڪر ڪر.

رب تعاليٰ جو خليل سموريون شيون هر وقت پنهنجي پالڻهار جو ذڪر ڪن ٿيون ملائڪه سڳورا پڪي پرندو هوا، پاڻي، وڻ ٺڻ، پٿر ۽ زمين توڙين آسمان جي وچ بلڪه ستن آسمانن تائين تون ئي تون جي تنوار آهي پر افسوس جو انسان جي ڪنن تي دنيا جي حرس، حوس ۽

حق موجود

آئي اورج هير

سدا موجود

نقسي خواهشن جا پرڊا چڙيل آهن انهي ڪري اسان انسانن کي اهيو
سڀ ڪجهه ٻڌڻ ۾ ٿو اچي.

انسان سڄيو ڏينهن ڪوڙ ڪلا ۽ ٻيا اهڙا ڏوه ڪري ٿو انهي سان ان
جي دل تي ڪٽ چڙهي وڃي ٿي انهي ڪٽ لڳڻ جي ڪري ماڻهون
جي دل تي ڪنهن به نيڪ ڳالهه جو اثر نٿو ٿئي انهي ڪٽ جي
صفائي جو عمل ضروري آهي ۽ دل جي صفائي خدا جي ذڪر سان ئي
آهي. جنين نبي پاڪ صلي الله عليه وسلم جن فرمايو
لِکُلْ شَيْءٍ صَقَّالَتْ، وَصَقَّالَتْ الْقُلُوبَ ذِكْرُ اللَّهِ

يعني جنين هر شيءِ جي صفائي آهي دل جي صفائي خدا جي ذڪر
سان آهي.

رات جو گهڻي جاڳڻ ۽ ٿورڙي سمهڻ جي باري ۾ قرآن شريف ۾ ارشاد
آهي ته؛

اهڙي ريت هڪ ٻي حديث پاڪ آهي ته
ترجمو: ”منهنجون اکيون ته نند ۾ بند هونديون آهن پر دل کي نند ناهي
هوندي.“

سیدنا غوث اعظم رح جن فرمایو

الخیر فکل الخیر فی الیقنطہ والشر فکل الشرفی النوم
يعني: ”سموريون ڀلايون جاڳڻ ۾ آهن ۽ سموريون خرابيون سمهڻ ۾
آهن.“

محبت جي ميدان ۾ عشق ڪڙو ڪڍڻ
فڪر سان فقير چئي، هنئين کي هنيج
اندر اُجارج، ته ڪٿ نه چڙهي ڪڏهن.
دنيا جا سمورا مذهب خدا جي هٿن کي تسليم ڪندي مختلف انداز
۾ پنهنجي رب کي ياد ڪن ٿا. جيئن دنيا ۾ سمورا درياءَ مختلف رستن
کان اچن ٿا ۽ پوءِ گڏ ٿي هڪڙي سمنڊ ۾ داخل ٿين ٿا اهڙي طرح
سمورا مذهب گڏ ٿي رب تعاليٰ تائين پهچن ٿا سمورن جي بنياد فقط
هڪ ئي ڳالهه تي ٻڌل آهي.
جيئن هندن جي پڳوت گيتا ۾ لکيل آهي:

جو جاگت اي او پاوت ايءُ

جو سووت اي او خووت ايءُ

معنيٰ جيڪو جاڳيو اهو پنهنجي رب کي حاصل ڪندو ۽ جيڪو
نند ڪندو اهو پنهنجي خدا کان پري رهندو.

صاحبن شهيدن حضرت سائين صوفي شاهه عنايت الله سرتاج صوفيان
صوفي القادري جن جو فرمان آهي ته:

الله بس الله آهي ۽ الله کان سواءِ ٻي شيءِ حوس آهي خدا جو ذڪر
سڀني شين کان مٿي آهي. خدا جي ذڪر ڪرڻ وارو سدائين سُرها ۽
پنهان جهانن جي سختي کان آجا (بي خبر) آهي، رات جو جاڳڻ هڪ

عجيب نعمت آهي شرف بي ۽ ثواب بي، آڄ هي ميدان، پٽ، ڪوٽ ۽
چوگان آهي، سڀاڻي نه هي پٽ رهندو نه ڪوٽ نه چوگان. جلدي ٻوڙ جو
خدا جي ياد جو هي وقت آهي سڄاڳ ۽ هوشيار ٿي، ائين ٿو چوان ته
جهان کان جدا ٿي پر جنهن حال ۾ هجين خدا سان ڪڏهن هج.

(بقول سائين صوفي شاهه، عنيت شهيد رح درگاه جھوڪ شريف)

حضرت سائين فضل الله شاهه داتا شاهه قلندر رح جن پنهنجي ڪتاب
ارشاد نامي ۾ طالبن کي رات جو جاڳڻ جي حوالي سان فرمايو آهي ته

طالب کي ٿورو سمهڻ گهرجي، پنهنجي بستري کي نرم نه رکجي،

۽ لباس به آرامده نه پائي چاڪاڻ جو مٿان سندن سٺي لباس ۽ نرم
بستري جي ڪري نند اچيس ۽ پير ڊگها ڪري به نه سمهي، پر
جيڪڏهن ويٺي ويٺي نند ڪري ته ان ۾ ڪو حرج ناهي چاڪاڻ ته
ويٺي جي نند ۾ اجايا خيال نه ايندا آهن.

(ارشادنامو صفونمبر 49 کان 48)

مطلب ته ساڳو ئي فڪر ۽ فلسفو آهي جيڪو رب تعاليٰ ۽ نبي پاڪ
ﷺ قرآن پاڪ ذريعي ٻڌايو صاحبن شهيدن کان سائين فضل الله
شاهه داتا شاهه قلندر پير رح ۽ پوءِ اولياءِ صاحب سائين صادق شاهه
جن پنهنجي قول ۽ ڪلام ذريعي اسان عام ماڻهن تائين پهچايائون.

پيهي جا پاڻ ۾ ڪيم دل پرڪم
ته اکر مڙوئي هيڪڙو لڪڻ وارا لڪم
سين سين اٿ سالڪم سڙي وٺيا صديق چئي.

(اولياء صاحب ۷)

حضرت صاحبن ڪرمن سائين عطاء الله ستاري صوفي القادري (سجاده
نشين درگاه جهوڪ شريف) جن پڻ فرمائيندا آهن ته:

جو جاگتا هي وه پاتا هي
جو سوتا هي وه کھوتا هي

صاحبن ڪرمن وڌيڪ فرمائيندا آهن ته کھوتا جون ٻه معنيٰ آهن
هڪ کھوتا وڃائڻ کي چوندا آهن ٻيو کھوتا گڏهه کي چوندا آهن هٿي
سمجهڻ واري تي آهي ته هو ڪهڙي معنيٰ سمجهي ٿو.

رات جو جاڳڻ ۽ ذڪر ڪرڻ جي حوالي سان مُرشد سائين حضرت
قبلا نبي بخش شاهه صوفي القادري ^{علته برڪته} سجاده نشين (درگاه
سائين صوفي صادق شاهه صوفي فقير عمرڪوٽ) جن جيڪي هن
گنهگار کي حڪم ڪيائون يا جيڪي هن بي ادب سندن روحاني
محفل ڪچهري ۾ پُٺو انهي ۾ جيڪو ڪجهه حال عقل ياد اهو لکڻ
جي ڪوشش ڪئي اٿم احسان مُرشد سائين جا جو هر ڳالهه کي

حق موجود

آئي اورچ هير

سدا موجود

اهڙي ته سُهڻي ۽ آسان انداز ۾ ٻڌايائون جو مون جهڙي بي عقل ۽ ڪمٽ
سمجھ واري ماڻهون کي به سمجھ اچي سگهي.

هو جي ٿورا سڄڻ، سي مون پانيان سور
پهتس تان پور ڳڻ ڳڻيندي تن جي
(اولياء صاحب رح)

ٿورا ڪئين ٿورا، مون تي مارون ڄام جا،
ٿر ۾ واري ٿورڙي، تيهان ڪهڻينرا،
پلائيون ۽ پيرا، ڳڻي ڳڻيندس ڪيترا.
(شاه صاحب رح)

انهن فرمانن ۽ حُڪمن مان ڪجهه فرمان فقراء تائين پهچائڻ پاڻ تي
فرض سمجهان ٿو. صوفين سڳورن جو پيغام آهي ته :

گهٽ ڪائڻ گهٽ ڳالهائڻ گهٽ سمهڻ

(ڪنهن ماڻهون يا فقير فقراء جو خيال ٿئي ته انهي مٿي ذڪر ڪيل
ٽنهي ڳالهين تي آساني سان عمل ڪيان انهي کي گهرجي ته هو نفلي
روزا رکي. روزن سان ٽنهي فرمانن تي عمل ٿي وڃي ٿو). (راقم الحروف)
هڪ دفعي مُرشد سائين حضرت قبلابن بخش شاه اولياء صوفي
القادري مددجن جي ڪچهري ۾ ويٺا هئا سڄي پٺيان سُنهان
مون مسڪين ڪنهار ڏانهن ڏسي فرمايون .

”بابا شريعت ۾ قرآن ۾ حديث ۾ پاڻ کي حڪم آهي ته هر مهيني تي روزا رکجن، ملان پاڻ رکن ٿا انهي ڪري ڪنهن کي ٻڌائين ٿا“ انهي ڳالهه تي مون گنهگار عرض ڪيو ته قبل روزا ٿئي ڪڏ رڪجن؟ پاڻ سُنهارن ۾ جا لک احسان جو وڌيڪ سمجهائي ڏيندي فرمايائون ته ”بابا اوهان جي مرضي آهي بهتر ائين آهي ته هڪڙو روزو رکي ڪجهه ڏينهن بعد ٻيو روزو رکجي. اهڙي طرح پوري مهيني ۾ ٽي روزا پورا ڪجن.“

(تفلي روزن جي حوالي سان سائين دانا شاهه قلندر جن پڻ ارشاد نامي ۾ ڪافي سمجهائون ڏنيون آهن) (راقم الحروف)

هڪ دفع مُرشد سائين حضرت قبل نبی بخش شاهه سُنهارن ۾ ڏهن برڪت جن فرمايو ته ”بابا رات جو 12 وڳي کان پوءِ سمهڻ پاڻ تي حرام آهي“ انهي ڪچهري ۾ ويٺل ڪنهن فقير عرض ڪيو ته قبل رات جو سُڃاڳي ٿئي ٿي ايتري قدر جو وڃي سج ٿو اُڀري. انهي تي سُنهارن ۾ مُسڪرائيندي فرمايو ”بابا جي پيٽ پري ماني کائي سمهيو ته سُڃاڳي ڪئين ٿيندي؟ پلاءِ بک ۾ به ڪڏهن نند آئي آء؟“

(مطلب ته رات جو ڪجهه سڃاڳي سان ماڻهون کي سُڃاڳي رهي ٿي.) (راقم الحروف)

هداموجود

آئي اورج هير

حق موجود

مُرشد سائين حضرت قبله نبي بخش شاه سُنهان ^{لته برڪت} جن اڪثر دفعه رات جو 3 وڳي سُبَل فقراء کي نند مان سُجاپ ڪري فرمائيندا آهن ته بابا اُٿو سج اُڀري ويو آهي.

هڪ دفعي مُرشد سائين حضرت قبله نبي بخش شاه سُنهان ^{لته برڪت} جن فرمايو ”بابا! سائين صادق شاه رح جن جي فيض جا مٿ ڀريل آهن پر افسوس جو ڪو اچارو ٿو ملي.

ساڳي طرح هڪ ٻيءَ ڪچهري ۾ پاڻ سُنهان ^{لته برڪت} فرمايائون ته ”اسان جنهن مرض جا طبيب آهيون ان جي لاءِ ڪير به ٿو اچي ماڻهون فقط دنياوي مسئلن جون ڳالهيون ڪن ٿا. حقيقت جي ڪير به پڇا ٿو ڪري.“

تون حبيب تون طبيب، تون دردن جو دارون،

آئون عاجز آهيان، تون سگهيون لهين سارون،

ڪريان پئي ڪارون، جئين پُڪي تنهنجي هٿ ۾.

هڪ دفعي پاڻ سُنهان ^{لته برڪت} جن فرمايو ”بابا هتي هر قسم جو وڪر

ملي ٿو اوهين جيڪا شيءِ گهرندو، اها هن درٿان اوهان کي ملندي.

هڪ دفعي مالڪن جي ڪچهري ۾ ويٺا هئاسين ته ڪنهن فقير

عرض ڪيو ته قبله! اسان جو دل خدا جي ذڪر ڏانهن ٿو وري.

پاڻ سُنهان ^{لته برڪت} جن فرمايائون ”مطلب ته اوهان کي خدا جو ڊپ

ناهي جن ماڻهن کي خدا جو ڊپ هوندو آهي انهن جون دليون هر وقت ذڪر ڪنديون آهن.“

سدا موجود

آئي اورج هير

حق موجود

هڪ دفعي مُرشد جن جي ڪچهري ۾ ويٺا هئاسين ته ڪنهن ماڻهون
جي گذاري وڃڻ جي ڳالهه هلي رهي هئي ته پاڻ سُنهان ^{لغت ڀرڪه}
فرمايو هر هڪ ماڻهون کي وڃڻو آهي جنهن بعد پاڻ سُنهان ^{لغت ڀرڪه}
اولياءَ صاحبن جي ڪافي ٻڌائي

سائي سنڀلي ويهه، ڪاڪ گهٽندو گرهو،
مومل صحيح ماڻهي، دور ٿيندو هيءَ ڏيهه،
ننڍا وڏا سڀ هلندا، راڻان رتي ريهه،
آخراڻڌا سي چنبا، جن هت نه ڏٺو ڏيهه،
وٺي ڪون ورڻو، اُن چپر سڻو چيهه،
”صادق“ ڪنهن جو نه هلي، آئي مڪر ميهه.

(پاڻ سُنهان اولياءَ صاحبن جن جي سڄي ڪافي پڙهي ٻڌائي)

مُرشدن ^{لغت ڀرڪه} جن ڪافي اهڙي ته انداز ۾ چئي جو ٻُڌندڙن جي
اکين ۾ لڙڪ اچي ويا.

مُرشد سائين جن جي محفلن ۾ اهڙيون ڪافي سمجهاڻيون مليون
مون گنهگار ۽ مسڪين تي مالڪن جا ڪروڙين احسان آهن مُرشد
سائين اسان سڄي فقراءَ ۽ مريدن مٿانهن تمام گهڻا مهربان آهن، سندن
شفقت سانوڻ جي مند ۾ وسڪاري جيان اسان گنهگارن مٿان هميشه
وسندي رهي ٿي.

سدا موجود

آئي اورچ هير

حق موجود

دُعا آهي ته رب تعاليٰ مالڪن کي خضري حياتي عطا فرمائي، سندن
حڪمن تي عمل ڪرڻ جي توفيق عطا فرمائي.

سڄڻ اڳئي سُهڻا، ٻيا ويتر ڪيائون ويس،
مُنهن ڳورائي چنڊ جئين، ڪارا پرين ڪيس،
جي هينئڙي منجهه هميش، سي مر اوڏاهون اکين کي.
(اولياء صاحب ٽ)

سڄڻ اڳئي سُهڻا، ٻيا ڪجڙ پڻن نيڻ،
اچي رهيم روح ۾، جئين ماڪي اندر ميڻ،
اهڙا سوڌا سين، سي مر اوڏاهون اکين کي.
(اولياء صاحب ٽ)

دُعا گوء

خادم الفقراء

قائم فقير پنهور سانگهڙو سنڌ

موبائل نمبر 0300-3589028

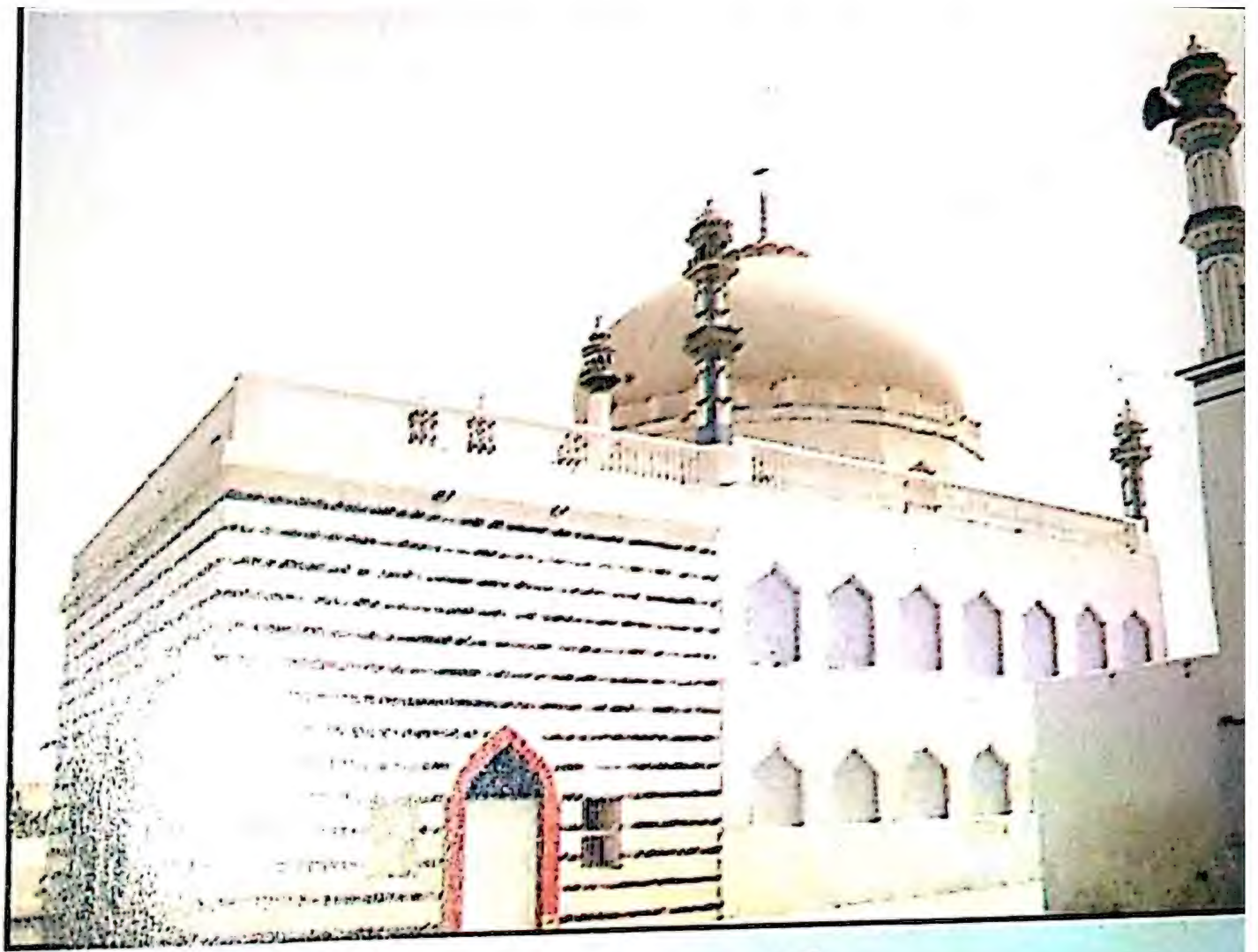
ڪافيون

اولياءَ صاحب حضرت سائين صديق محمد "صادق شاه" صوفي القادري جن پنهنجي ڪلام ۾ هڪ طرف سڃاڻي يعني رات جو جاڳڻ، رب تعاليٰ جو ذڪر ڪرڻ عبادت ڪرڻ جو حڪم فرمايو آهي ٻي طرف مرڻ کان پوءِ قبر ۽ منڪر نڪير (ملائڪ) جو پڻ احوال ڏسيو اٿن انهي ڪلام مان چند چونڊ ڪافيون پڻ پڙهندڙن جي سامهون پيش ڪجن ٿيون.

تلهه:

رب صاحب سائين آهي، متان ڪا سينو ساهي.

1. حڪم حاڪم هٿ ۾ ڪام ويٺو ڪاهي.
2. موت موار انهي نه ٿري، ڪي ڏيڻن ڪي ڊاهي.
3. رب لاهول ولاقوت، ڏس ڏنو اي ڏاهي.
4. صادق سي سڀ ڪنهن "لا" سين وڌين لاهي.

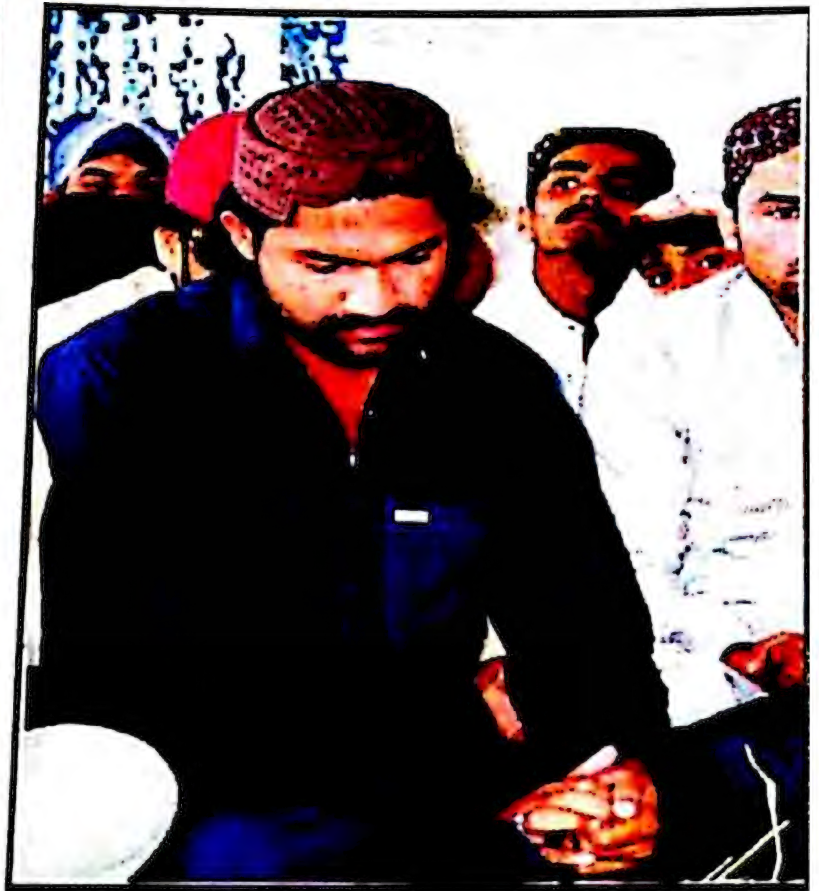
درگاه جھوک شریف

میلی ہر سماء وارو راہ

روضي شریف جو اندرون ڈیک

حضرت قبلہ سائین خُدا دوست صوفي قادري رحمۃ
(پنجون سجاده نشین)

مُرشد قبلہ سائین نظام الدین ثانی ولد سائین صوفي خُدا دوست رحمۃ

حق موجود

آئي اورج هير

سدا موجود

ٿله:

هنڙي وهي حيراني، جيئن تون نانءُ نڪو نيشاني!
توڙي نور ظهور ۾، ڪعبي جيئن قرآني،
سڀ تي صاحب تون وسين، ”لما“ لامڪاني،
اٿيو تنهنجي عشق ۾، پسن حال حقاني،
سڙي مٿا انهيءَ سور ۾، تون ثابت ٿئين نه سبحاني،
هي توکان بناءِ بنيو، سوتون ڪهڙو جاني،
”لايشرڪ بعبادته رب احدن، نڪو تو ٿاني،
محمد کي معراج ٿيو، آواز سو الحاني،
”صادق“ پسي ڪئين سگهي، پرين تو پيشاني.

ٿله:

آئي جاڳڻ جي، تڏهن تو نند ڪئي،
ڪني تو ڪانه سُئي، قبر جي پُڪار،
اچي پوندئي اچتو، ڪٽيندو ڪاپار،
ملائڪ ايندئي اچتو، ڪٽيندو ڪاپار،
”صادق“ انهي سور ۾، نيئي ٿمن نار.

ٿله:

ڏک ڏکيا جاڳن راتريون، اي ماءُ! راتريون،
اوسڙي اٿاريو سي، جاڳيو پائن جهاڙيون،
سنجھي رهن سمھي، تن ڪن ڪهڙيون چاڙيون،
مون کي پرين جون، ڪنهن ٿيون ڪي ڪاڙيون،
سنجھي بيٺون ”صديق“ چوي تن کي صبح ملن ڏاڙيون.

ٿله:

آرس اسور جو، تن اکين ڪين ڪيو،
سورن بنا سڀ ۾، ڏسن ڪين پيو،
سي مرمون مرن ماري مري، جن ستي ساڻ ويو،
روئن رت پرين لاءِ وڻ وڻ، هيٺ وهيو،
غافل ٿيون غفلت ۾، تن ڏکن ڏنوءَ ڏيو،
”صادق“ رهيون سڪنديون، تن اهڙو ٻه پيو.

ٿله:

ستين ڪهڙي سور جو تو پهه پريان جي وسيلو،
توڪي خوابن خوش ڪيو، وهمن ڪيئي وهلور
ڪٿيو هڏهين گهوريو، متان وڃائي مور
هي نه وطن تنهنجو، ڏکيا! ويندين ٿور
مٽي وسائيندي منهن تي، پار پريان جو پور
متان ”صادق“ سُپرين ڏکي ڪني ٿور

ٿله:

هٿ سان هيرائبو، تومن ڙي زباني،
پاڻ نه پلين پنهنجو، تون پين سان گياني،
ڪڏهن ڪرامت ڪرين ٿو، ڪڏهن هٿين ڪاني،
نالو وڻج ”نام“ جو، هي جڳ سپو فاني،
”صادق“ هٿيو ٿي هلج تون، ڇڏج مان گماني.

سدا موجود

اُتي اورج هير

حق موجود

ٲله:

ڏسڻ ٻه ٽي ڏينهن ، هي وڻ هتي ڄام
ريلن ۾ رڻ وهي، هڪل سُڄي شينهن،
سدا نه هوندا ساهه سان، هي ميلاني تجا مينهن،
اُتي اور الله سان ! ستو آهين ڪيئن،
”صادق“ آهين ساعت ڪا، نيتي نياڻج نينهن.

ٲله:

اُتي ڪوٽ ڪاٽ چورڙا، وڃين رات وهائي،
چورسي جي چوري ڪن، ٻي چورائي ذات،
اجهي اجهي آيا، ٻي وائي ڪن نه وات،
پُرسن پهريون پاڪڙيون، وي وڍ وائي وات،
هڻن حرص هوس ڪي، ڦهري ڪڍيو ڪاٽ،
”صادق“، صدقي تن سورھين تان، جن من ماري ڪيو مات.

ٿله:

پدين ٿي پوڙي، تون تند جي تنوار موت جي پچار!
 نيني لئينديئي توڙم هوجي جانب يار
 ڪن جيڏي قبر ۾ ڏينديئي ملائڪ مار
 گهمين ٿي گهرن ۾ تون پنهنجي اختيار
 ”صادق“ انهي سچ جي، آهي ڪل ڪلتار.

ٿله:

ادا مسافر جاني، وٺ تون راهه رباني،
 ڪنهن جو ڪرڻ آسرو عالم اوڙڪ فاني،
 راهڪنڊر سڀڪو، ڪنهنجي ڪرڻ مهماني،
 پئي پس پڊن جي، رهي ڪان نشاني،
 مري مٽيءَ گڏيون، ڇا سائن ڇا ٻانهي،
 ڪيئن توکان چڱا ويا، ڪي ”صادق“ تو ٿاني.

ٿله:

آهين ڏينهن ۾ ٿي، پڪيٽڙا پار هڪو پنٿرو،
وٺي ويهي اڏريا، هتي ڪونه جڻي،
ڏکيون سڪيون ساعتون، سڀڪو ويندو ڪٿي،
سنهو ٿلهو سٺ صراف سين، هرڪو ويندو مٿي،
”صادق“ سر سوجهي هليام خبر پوندي ڪٿي.

ٿله:

هي نه ڪنهن سين، جي تو پنهنجا پائڻيا،
وه ٿيندڻي ڪڏهن، جي تو کاڌا سين،
سي ملاح ٿي مري ويا، جي هٿڙي ٿاني سين،
”صادق“ سنگت نه هلي، نڪو پائي پيڻ.

سدا موجود

آئي اورج هير

حق موجود

ٿله:

بنده چيت چيت بيخبر پوندين منجه قبر
هتان حاڪم هليا ويا، هئا جي زور زير
شاهه ”سڪندر چل ڪيا، ڪهڙا ڪرڻ تڪبر
اچي پچندا امين خبرون، چوري چوري چپ
ترجني توڙي، ”صادق“ ڏس سڀر.

ٿله:

پوندين وڃي لت، پوين وڃي لت، ڪئين ميڙين مٽ،
ڪيڏانهن وڙيون مائرون، ڪيڏانهن وائڙا پٽ،
هاڻي وڃن هليا، اڏريا وڃن اُٺ،
مردن رڱ رڱيا، وڃي رهيا ڪوڙا ڪٺ،
”صادق“ پوڻيون اڏيون، اڏريا سنڀا ست.

تله:

مور نه سكرتون، وو سدا آليون اكرتون،
 پر پر پرينء وولو كان لكرتون،
 اوسنري لوجاكيون، ووسجن سيكرتون،
 دين طهورا ترنا، وولوت كيو تكرتون،
 تان پجن نه ان جون، وو هدمن مكرتون،
 ”صادق“ وهن سور كان، وو هدمين نه كرتون.

تله:

پنا جوين دينهن، چڏ آسانبا، وو طعنا جهل متين،
 مردم كام كلي ڏي، وو هلي مرج هين،
 کاروني وهي نه، وو چيري چي جين،
 مانجهي مريا مچ تي، وو کانتر اچن کين،
 مرثا اگي مرتون، وو ايا اچن اين،
 ”صادق“ سوريء سامهان چرھيا نيزي نينهن

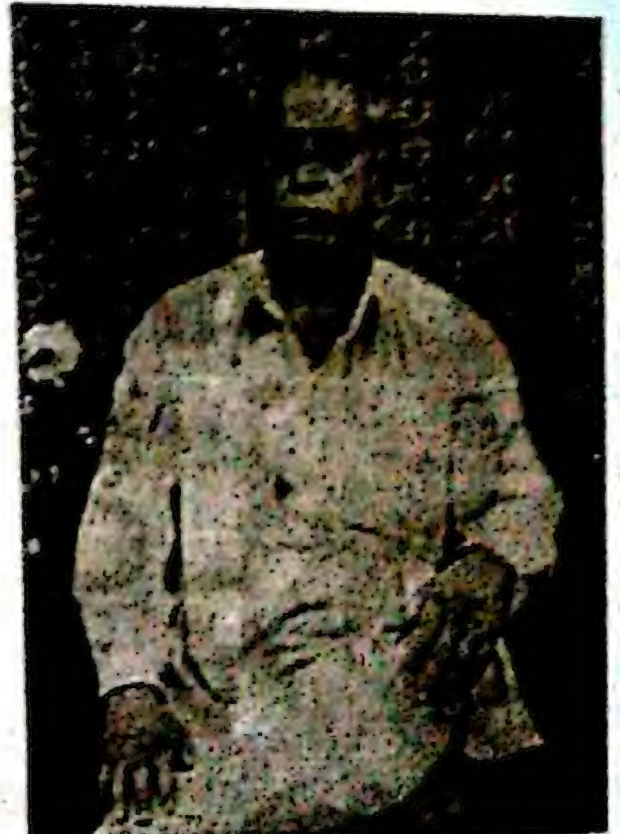
فقير اتصار لغاري صاحب

وڈیرو شہمیر خان پنہور مرحوم
 لکھنؤ شہمیر خان پنہور مرحوم

یتیل عبدالطیف پنہور مرحوم

مجاہد غلام رسول پنہور مرحوم

سدا موهڻ

آلي اورچ هير

حق موجود

شُرڙڙهر

اڀيات شُرڙڙهر

1

سمهو شڪم جنڊڙا، لاهم ڀڄاران،
گر جموري ڪيٿان، ڪالھوٿيان آڇ گهٽي.

2

شڪتا آئي جاڳ، نند نه ڪجي ايتري،
جو تو ساڻيه پانڻيو، اهو مانجهاندي جو ماڳ،
سلطاني شهاڳ، ڀنڊن ڪنديئي نه ملي.

3

راتريون جاڳن جي، آئون سي ئي ڪنديس سين،
تنهين سندا ٺيڻ، اوجهاڳي ئي آجاري.

4

پٿر پير ڊگها ڪري، جڏهين ستيون جي،
تڏهين تنيءَ کي، ساڻ ستيئي ڇڏيو.

5

اؤڏا آگلي آهيان، لاڪا لڄ سندا،
پڪا تو پرتاءِ جي اجهي تنهنجي آڏيا.

6

اؤڏا آگلي آهيان، ڪٿو مٿو جـون،
جن جو ٿر هو تون، سي لاڪا جئين مَ لڄائين.

7

تون لاڪو لکن جو ڏٺي، آءُ اگليائي اؤڏ،
مٽيءَ پريم هٿڙا، ڪٿو پـڌان گوڏ،
لاڪا تنهنجي ڪوڏ، پيئي پاڙي گهاريان.

8

ستين پانهن سري ڏٺي تو چاهين منگڙهار،
ڪهڙو تن قرار جن چوڻاڻي چِت ڪئي.

9

ان درسـدي منگڙين اڳيـيءَ نه هيڻ
جئين ڊگها ڪري پير سڄيون راتون سمهين.

10

سچيون راتيون سمهين، ايء حيوانن ريت،
پڪيءَ جن پريت، سي سڪ نه سٽا ڪڏهين.

11

سچيون راتيون سمهين، ائين ڪين آسور
صبح سهندين سور، ڏکي تون ڌاتار جو.

12

سچيون راتيون سمهين، لئين پيو لت،
مرين جي افٽ، ته ڪهڙو ٿورو سيڻين.

13

شمهي شمهي جندڙا، اڃان ائين هين
نڀاڳا نندون ڪرين، ڊگها ڪري پين
وڏي ڪنهن وير، منگي ويا منگڻا.

14

دانهون ڪيو دان گهرين، گجهو نه ڳائين،
پوڙا پوڙو پاڻ جئين، ٿو ڏاٽر ڪي پائينين،
سڏ ڪيو سڏائين، هٿ ستر معلوم سڀڪا.

15

سنگهي رهين سمهي غافل نه ڪيو غور
تنهنجي هيٺين هور چاڻ پراڻي منڱان.

16

پيا مڙئي منڱا، ڏاٽار ته ٿون،
مينهن ته ٺندن وسڻا، سدا وسين ٿون،
جي گهر آچين ٺون، ته ميرياڻي مان لھان.

17

دنبورا درد جي ٻولي ڪا ٻڌاءِ
تان چئي الله ٿي الله پيو فنا فاني جندڙو.

حق موجود اُتي اورج هير هداموجود

18

ٻاجھ به ايڏيائي گھران، جيڏو تونانءِ،
ٿون منهن ٿون ٿوڻيون، ٿون ڇپر ٿون چانءِ،
چوان ڇا آئون، توکي معلوم سڀڪا.

19

دٻ پڇنئي ڏيئون، ماري هرين شال،
تو جو آڇي ڪالم، وڌو وقت فراق جو.

20

جيئن ڪجهه ڏينھڙا، گھوڙن ۽ گھوٽن،
ڪڏهن منجه ڪوٽن، ته ڪڏهن راهي رڻ جا

21

جم وڃائج منگڻا طمع جون تالون،
سڄن ٿيون سڀڙ ڄام کي تنهجي هنئين حوالون.

22

ڪُڻڪُ تَنهنجي ڪونجڙي، پَتَر پَٽي مَ ڪَر
آهي گهران ٿي گهر ماري تنهنجو هٿ ۾.

23

ڪُڻڪُ تَنهنجي ڪونجڙي، هُونڪي ٿي ماري،
هڪ ڏڪويس ڏيل ۾، پيونه سڄڻ ساڻ،
وڳرا واري، نٿو وٺون اڏامي اوڏهين.

24

نالو سندو سڄڻين، مٽي محبوبن،
نبيءَ نور سين، آدم ڪنان اڳي هو.

25

آيل سنگهارن جي، سرهي هٿي سانجاڻ،
پهرين پٿين پاڻ، پوءِ پيٿارين پهيڙا.

26

آيل سنگهارن جي، جهڙان پسيو جهوڪ،
جن تي پهي پيٽاريا، منجهان مٿن موڪ،
لڏي منجهان لوڪ، آئي ويٽرا آسري.

27

وڏي وڳر هيرئين، چري نه پين گڏ،
ڪونج ڪريندي سڏ، وٺي وهامي راتري

28

گونجڙين ڪالهه، سڄڻ پاتم ڇت،
آءُ انهي ري هت، ٿي گهنگهر گهاريان.

29

تون سپڙاءُ سيڪڙو، تون ڌاتار آئون ڏوه،
تون پارس آئون لوه، جي سنجين ته سون ٿيان.

30

هَلَنُ هاريون سِنْدَ ڏي، روه رامائان گن،
گر گِل گونجڙين، رائي ۾ رات ڪيو.

31

قسمت آنديون ڪونجڙيون، وطن سندن روه،
ڪنهنجو ڪونهي ڏوه، روز رازق هت ۾.

32

تون سپڙاءُ سيڪڙو، تون ڌاتار آئون ڏڏ،
سُئي تنهنجو سڏ، ڪلهي پاتم ڪينرو.

33

چَنل چَچَ هَتَن ۾، گلهن ڪوڌارا،
پورهئي خاطر پيت جي، اُتين سوارا،
اوڏ به ويچارا، ڪِ لاڪا وڃينئي لڏيو.

34

کي ڏينهن ڪاچي ڪنڌئين، هتي ريلن منجهه رهاڻ.
سي نه ڏسجن هاڻ، پسيو ماڳ مري هيٺيون.

35

راڻي ۾ رات گيو گرڳل گونجهرين،
ورم وپارين، ڪالھوٿان ٿي آڇ گهٽي.

36

جن رهيو رهاڻيون ڪيون، پيلل توم پاڻ،
سي نه ڏسجن هاڻ، ڪٿي ڪنهن ڪوڻ ٿيا.

37

ڪنڊا ڍور ڌڻين جون ڪرڪي ڳالھڙيون،
ڪنهن پر ڏينهن گزارين، ڪنهن پر راتڙيون،
توم مالھڙيون ٻڌيون آڻڻ وارين.

38

ڪنڊا دور ڏٺين جو جي تو هٿڙو سور
ته مٿي لامن پور هوند نه ڪيئي ايترو.

39

رائي ۾ رات گيو گرڳل گونجهرين،
ورم ويچارين، راتو ڏينهان نه لهي.

40

ڏپ نه پسين ڏڪيو، گونج نه پسين ڪانهن،
ماري سندي ڏانهن، تو ڪنين ڪانه سٺي.

41

ڏپ نه پسين ڏڪيو، گونج نه پسين گک،
ماريءَ ماري لک، وڳر سڀ وچوڙيا.

42

پير اسان جو بادشاهه، پيا ولي سڀ وزير
هلن حضرت شاه ڏي، فوجون ڪيو فقير
ڪن عرض "اسماعيل" چئي، هنيئين هنجھ اُڪير
داتا دُولهه پير نالائق نوازينءَ.

43

پير اسان جو بادشاهه، جو نَو ڪنڊ نمائي،
فريادون فقير جون، تُو عرضتون اونائي،
آسرو مون آهي، هادي حضرت شيخ ۾.

44

نيم نوراني پير جا، نيم وسي نور
قلندر شاه ڪرم سان، پريو ڏي پريون
تيهان پرائيو پور، وڻ به اچن واسيا.

45

نم نوراني پير جا، ڪڙن ۽ ڪلن،
ڪٽوريءَ ۽ خوشبوءِ جا ٿا، مُشڪون مينهن وسن،
ميرانپور ميرن، ڪوسو واءِ مَ واريئين.

46

ڪي ڪنيءَ جا ڪارٽي، ڪي ڪنيءَ پڻ
اسان ڪي موج ميرانپور مير جي، وسيلو واهر
ٽڪن ڪي ٿاهر، آهي جهلو جهوڪ ڌڻي جو.

47

ڪي ڪنيءَ جا ڪارٽي، ڪي پڻ ڪن سندا،
اسين صوفيءَ شاهه جي، آهيون ٻلي لڳ بند،
ميرا جي مندا، تبه پير نه ڇڏي پانهنجا.

48

پٿيارين پالوت سين، ميرانهور جا مير
لاھين اُج اکين سين، پوڄ پٿياري پير
گھرانھين جي ڪير جي آسائو ٿي آيا.

49

هتان ورچي ڇڏيئين، پلٽو پيراڻو،
تهڙو نه ٻاڻاڻو، جهڙو آجهو پير جو.

50

گوجوگڏين ڪاڙهي، گيڙوءَ سان گلزار
تنهن موچاريءَ موهل جا، ٻيهي ڏنا پاڻ
گهوڙا گهوٽ سوار، ڪاهي آيا ڪاڪ تي.

51

ڪي جوڇيو ڪاڙهيءَ سو "صادق" سيباڻو،
آهي مڙيو ٿي ميندرو، پر پنڌ پراھون،
سڀ تون منجهه سيباڻو، تون مڙني ۾ مھيط ٿيئن.

52

هوئل هلي ميندرا، سئي ڪو سلام،
پڳس شڪ "صديق" چئي آچيس نه آرام،
گل ڪي ڪلام، موتي آيو هنهن ۾.

53

ڌرتيءَ ڏڱ سپرين، سب جوتا ۽ جوان،
هئا هزارين ڪيترا، هت صوبا ۽ سلطان،
تنيءَ جا مڪان، "صادق" سنهري ڪونه ڪو.

54

"صادق" شجائپس تون، محلاتون ۽ ماڳ،
جن جي ٿي هج مڙڪي، ڪيائون رهاڻيون ۽ راڳ،
سي پڻ ورائي، واڳ راڻا ڪنهن رخ ويا.

55

ڪڏ ٽنهنجي ڪونجڙي، هر هنجهيئي هو،
ٻاهر واڪو وهي ووي ڪوم لائيو "صديق" چئي.

56

صورت پانءم شيخ كي، آهي معني مڙوئي،
حق حقيقت جنهن کان، ٿي ثابت سڀوئي،
اڪيون آهي ٿي، جي پسندي ٿي پاڪ ٿيون.

57

آئي اورچ هير شهان ناهي "صديق" چئي،
ڊگها ڪري پين پيو رهندي پٽ ۾.

58

صورت پانءم شيخ كي، جنهن جي مثل نه هٿاڻ
آچي راهه الله جي، جا پيغمبري پر،
وون دوستائي در "صادق" گهڻي صدق سان.

59

ويج طالب طلب پئي، پکن ڏيئي پاهه،
گوهر غريبن جو "صادق" آهي شاهه،
ڏيکاري ساراهه، جا پيغمبر پيدا ڪئي.

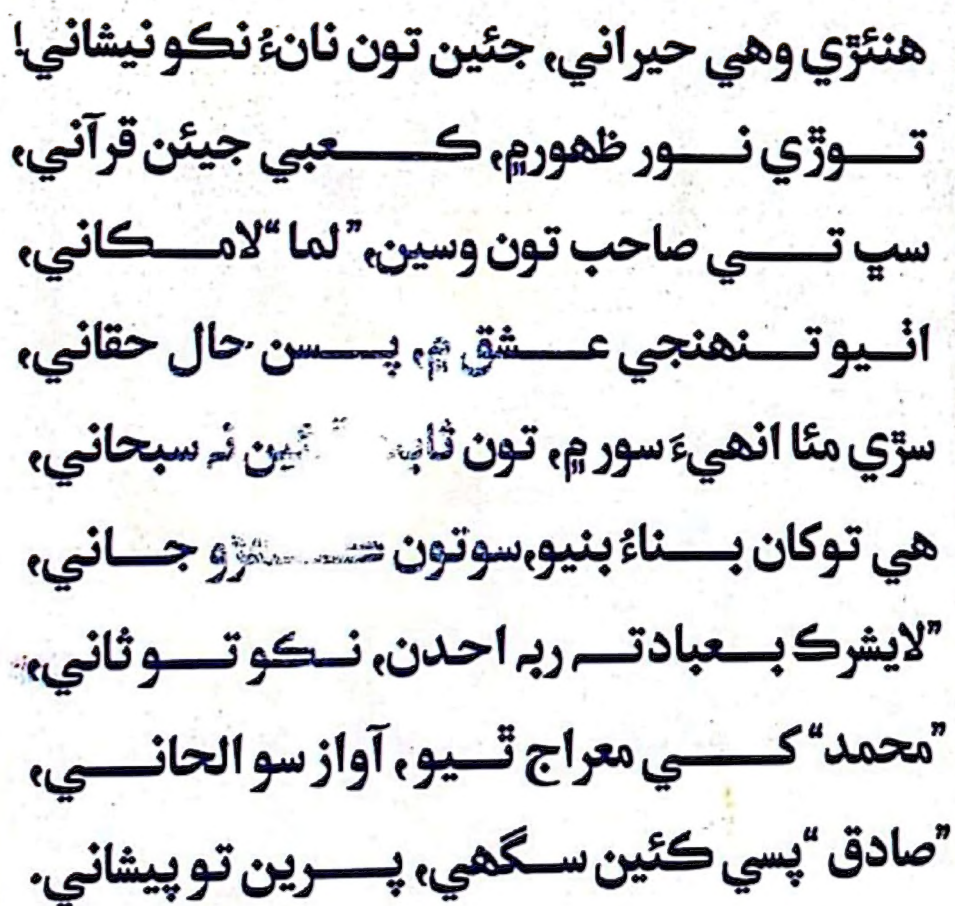
60

آپرن دان ٿي آڀريو ڪري گيروءَ گل،
هادي هدايت جو، ڪونهي سندن منهن،
"صادق" ڳالهه ۾ هل، فضل الله شاهه فقير جي.

مُرشد سائين قبلہ نبی بخش شاہ اولياء صوفي القادري

(موجودہ سجادہ نشين درگاہ صوفي فقير عمرکوٹ)

حضرت مُرشد سائین صادق شاہم (صوفی فقیر عمرکوٹ)